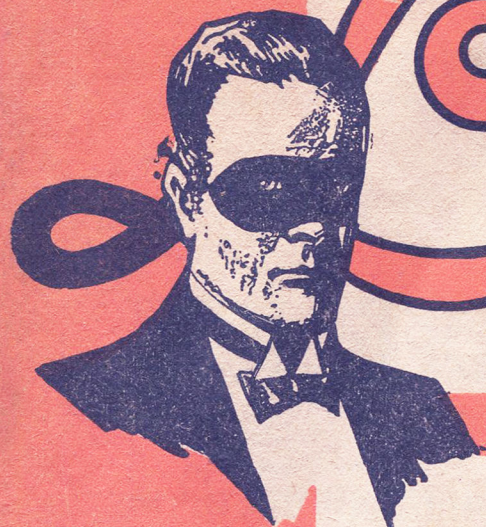

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

EEN TRAGISCHE INBRAAK

15 cent.

De man was dood....

No. 1323.

NIEUWE SERIE

EEN TRAGISCHE INBRAAK

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE VOORSTELLING IN HAYMARKET THEATRE.

De voorstelling van Shylock „De koopman van Venetië” was in vollen gang; men was tot het tooneel genaderd waarin de koopman voor de rechters staande, met zooveel vuur zijn recht verdedigt, om uit de borst van Antonio het pond vleesch te snijden, dat als waarborg zou dienen voor den zak gouden dubloenen, die hij hem geleend had.

De tot de nok gevulde zaal hing in ademlooze stilte aan de lippen van den beroemden acteur Beerboom Tree, die met meesleependen harts-tocht de hoofdrol vervulde.

Eindelijk viel het doek en een luid applaus riep den tooneelspeler terug om den dank van het talrijke publiek in ontvangst te nemen.

Het licht in de zaal ging weder op en nu konden de toeschouwers zich vergasten aan een ander schouwspel, dat wellicht even belangwekkend was, als dat, waaraan het genie van Shakespeare het aanschijn had gegeven.

De toeschouwers bewonderden nu elkander inplaats van de acteurs.

Men zag vele logedeuren opengaan en enkele der bezoekers verdwijnen, om dan op een andere plek weder op te duiken en kennissen te gaan begroeten.

Zooals in de groote steden van Engeland gebruikelijk is, waren alle bezoekers in avond-toilet gekleed.

In een kleine loge, schuin tegenover het tooneel, zaten twee heeren, waarvan de oudste bij alle Londenars van den deftigen stand goed bekend was.

Het was Lord William Aberdeen, wiens

groote rijkdommen, gevoegd bij zijn philanthropische neigingen, hem in de Engelsche hoofdstad een zekeren naam hadden verschaft.

Hoewel hij reeds grijzend haar had, bewezen zijn vlugge bewegingen en zijn energiek scherp geteekend gelaat, maar bovenal de levendige grijze oogen, dat Zijne Lordschap zich in eene uitmuntende gezondheid mocht verheugen, en inderdaad jonger was dan vele van zijn opgeprikte jongelieden in de zaal, die met bleeke vermoeide gezichten, en als bezwijkend onder hun verveling, rondliepen.

Naast Lord Aberdeen zat een jonge man, met een knap blozend gelaat.

Het was Charles Brand, de intieme vriend van Zijne Lordschap.

De beide heeren waren in een fluisterend gesprek met elkander verdiept en wierpen van tijd tot tijd een onderzoekenden blik op de loge, die zich op eenigen afstand van de hunne bevond, waarin zich een drietal personen bevonden, een vrouw van groote schoonheid en twee heeren.

De eene van omstreeks vijftig-jarigen leeftijd, de andere stellig nog geen veertig, als men mocht afgaan op zijn nog ravenzwart haar en zijn lenig slanke figuur.

Voor een opmerkzaam toeschouwer was één blik voldoende om de drie personen als Italianen te doen herkennen, in ieder geval als bewoners van een zuidelijk land, daarop duiden hun donkere, vurige oogen, hun levendige drukke gebaren en hun donkere gelaatskleur.

Op dit oogenblik stond het drietal, dat

eveneens in een druk gesprek gewikkeld was geweest, op, en nu kon men duidelijk zien, dat de schoone vrouw bijna een hoofd boven den oudste der beide heeren uitstak.

De jongste hield galant een prachtige met bont bezetten mantel voor haar op, die nonchalant over een stoel was geworpen en hielp haar dien aantrekken.

De beide heeren schoten hun overjas aan, die even eens achter hen had gelegen en daarop vertrok het drietal.

Toen de deur van de loge openging, verdween eerst de kleine figuur van den grijzenden man.

Daarop teekende zich de krachtige gestalte van de rijzige vrouw in de deuropening af en ten slotte ging de jonge man heen, nadat hij vlug een sigaret had aangestoken.

Lord Aberdeen keek het drietal zwijgend na en richtte zich toen tot zijn vriend.

Op zachten toon zeide hij:

— Shakespeare schijnt hedenavond niet in staat te zijn den bankier Giulielmo Rimalto te boeien, noch zijn schoone vrouw Bianca, noch zijn vriend Francesco Bertini!

— Misschien verstaan zij niet voldoende Engelsch! antwoordde deze.

— Meen je? vroeg Lord Aberdeen met een spottenden klank in zijn stem. Zij zouden dus wel voldoende Engelsch kennen om acht tafereelen van de tien te volgen, maar voor de laatste zou hun kennis niet toereikend zijn?

De jonge man zweeg even en stiet toen een zacht lachje uit.

— Je hebt gelijk, Edward — mijn opmerking was niet van de verstandigste. Nu, dan willen wij het er voor houden, dat zij zich eenvoudig vervelen.

— Dat zal het wel geweest zijn! hernam Lord Aberdeen. Welnu, als zij zich hedenavond verveeld hebben, dan zal hen toch binnen enkele uren een kleine verrassing te wachten staan, die hun verveling spoedig zal verdrijven.

— Je plan staat dus vast, Edward?

— Vaster dan ooit! Je weet wel, dat het niet in mijn gewoonte ligt, terug te komen op mijn plannen! Wat ik mij eenmaal heb voorgenomen, dat wil ik ook ten einde brengen.

— Is Rimalto rijk?

— Vraag je dat nog? Hij zou zelfs voor een Engelschman zeer rijk genoemd kunnen worden en als Italiaan is hij bepaald een Cresus.

— Hoe komt hij aan dat geld?

— Beste jongen, wat stel je een zonderlinge vragen! Hoe komt men in deze wereld aan zijn geld? Door het te erven, door er anderen hard voor te laten zwoegen, door het bij het spel te winnen, of door het te stelen — wij kunnen dus gerust zeggen: op slechts één enkele wijze! Maar als je het nauwkeuriger wilt weten — onze vriend Rimalto heeft de gelukkige gedachte gehad een zeer groot aantal aandelen

te erven van zijn vader, die ze als volmaakt waardeloos had beschouwd.

— Waar waren die aandelen dan van?

— Van een kopermijn op Sicilië, die uitgeput heette te zijn! Maar een nader onderzoek, een onderzoek dat den jongen Rimalto bijna het geheele overschot van zijn klein fortuin kostte, bewees dat de mijn allesbehalve uitgeput was! De exploitatie werd hervat en de opbrengst legde den grondslag tot het onmetelijk fortuin van den Italiaan, dien wij aanstonds met een bezoek zullen vereeren. Hij speculeerde op bijzonder gelukkige wijze, wist zijn medemenschen op werkelijk geniale manier het geld uit den zak te kloppen en moet ook in zijn land eenige Kamerleden bewerkt hebben — je begrijpt wel op welke wijze — bij den aanleg van een spoorweg. Hij heeft toen gebruik gemaakt van de inlichtingen, den grond gekocht, waarover de lijn zou loopen en die naderhand met een verbazende winst weder aan den staat overgedaan.

— En zijn vrouw?

— Zijn vrouw? herhaalde lord Aberdeen verbaasd. Wat zou er met haar zijn?

— Wel, vind je haar niet schoon?

— Ik heb er niet bijzonder op gelet! antwoordde zijne lordschap onverschillig. Ik geloof, dat alle Italiaansche vrouwen uit de betere standen tot hun twintigste jaar schoon zijn.

— Maar zij moet minstens vijf en twintig zijn!

— Hetgeen een bewijs te meer is voor mijn meening, dat Giulielmo Rimalto inderdaad schatrijk moet zijn.

— Heb je gelet op de prachtige juweelen, die zij in de ooren droeg?

— Ja zeker! Zij waren opvallend door hun grootte en glans!

— En de mantel van marterbont, dien zij droeg, moet minstens duizend pond gekost hebben!

— Het zou mij niet verbazen, hernam lord Aberdeen, en ik heb er dan ook volstrekt geen bezwaar in, den Italiaanschen bankier.....

Lord Aberdeen hield op en keek omzichtig om zich heen, toen liet hij zijn stem tot een zeer zacht gefluister dalen en eindigde:

— Hedennacht voor eenige tienduizenden ponden armer te maken!

— Zou het gevaarlijk zijn? vroeg de jonge man op even zachten toon.

— Niet gevaarlijker dan alle andere ondernemingen van dien aard, die wij vroeger op touw hebben gezet, Charles. Je bent toch niet bang?

— Volstrekt niet!

— Je gaat toch hoop ik niet aan gewetenskningen kijken?

— Evenmin, daar jij die immers ook niet hebt.

— Neen, gelukkig! hernam lord Aberdeen droog. Met dergelijke sentimenteele overwegingen houd ik mij al sedert lang niet meer op! En laat ons nu maar heengaan — wij hebben geen reden meer om te blijven, nu ons slachtoffer reeds is heengegaan.

— Maar zullen zij wel aanstonds naar huis gaan?

— Dat is tenminste de gewoonte van den bankier!

— Maar zijn vrouw?

— Wel, ik geloof niet, dat zij het zou wagen

er een andere meening op na te houden dan hij, merkte lord Aberdeen sarcastisch op. Hij ziet er niet uit als een man die met zich laat spelen, en ik heb al zonderlinge dingen hooren vertellen, aangaande de wijze, waarop hij zijn wil steeds weet door te drijven.

— Maar hij moet toch zeer veel van zijn vrouw houden!

— Daar twijfel ik niet aan — het eene behoeft ook het andere niet uit te sluiten.

Met die woorden stond mylord van zijn stoel op, en Charles volgde zijn vriend op den voet.

HOOFDSTUK II.

DE INBRAAK.

John Raffles, want niemand anders dan hij, de Groote Onbekende, was de man, die zooeven vergezeld door zijn vriend, de trappen van den schouwburg afdaalde.

Inderdaad, onder het mom van den schatrijken philanthroop, verborg zich sedert tal van jaren deze meest gevreesde inbreker van Europa.

En deze man, die voornemens was over eenige uren een zeer stoutmoedig plan te volbrengen, waarbij zelfs zijn leven gevaar liep, had met de grootste aandacht en zonder een oogenblik te worden afgeleid, den geheelen avond naar de vertolking van Shakespeare's meesterwerk geluisterd.

Maar nu hij weder in de koude avondlucht stond, de kraag van zijn kostbare pels hoog opgeslagen, en zijn trouwen vriend en medewerker, Charles Brand, dicht naast zich voelde — nu was hij ook al het lijden van Antonio en de spitsvondigheid van Portia geheel vergeten.

Thans was hij niet meer de rijke lord Aberdeen, die het geld met volle handen wegschonk aan menschenlievende instellingen, maar niets meer en niet anders dan lord Edward Lister, alias John Raffles — het roofdier, de voor niets terugdeinzende inbreker, de stoutmoedige dief.

Hij nam Charles onder den arm en ging met snelle schreden Trafalgar Square af, dat helder verlicht was door het licht dat uit de vele theaters daaromheen straalde.

— Gaan wij eerst nog naar huis? vroeg Charles.

— Dat spreekt immers vanzelf, beste jongen! Wij moeten ons daar zorgvuldig vermommen.

— Dat is waar! En onze alibi?

— Die zal dezen keer wel overbodig zijn, want wij behoeven immers de stad niet uit. Binnen enkele uren is alles afgelopen.

Op dat oogenblik reed hen een leeg taxi voorbij.

Raffles riep haar aan en de beide vrienden stapten in, nadat lord Edward Lister den chauffeur het adres had opgegeven van de prachtige villa, die hij in de Cromwellstreet bewoonde.

Binnen twintig minuten hield de wagen stil voor een schoon en groot gebouw, dat aan alle zijden door een tuin omgeven was.

De chauffeur werd betaald en de beide mannen traden de prachtige villa binnen.

In de helder verlichte vestibule trad hen de oude kamerbediende, Gaston, tegemoet, die hun goed aannam.

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal, die aan den tuin grensde, en gebruikten daar een klein souper, dat Gaston reeds had gereed gezet.

Vervolgens begaven zij zich naar hun slaapkamer, ontdeden zich van hun fraai gesneden rok en schoten een eenvoudig colbert van donkere kleur aan.

Daarop begonnen beiden hun gelaat aan een zorgvuldige bewerking te onderwerpen.

Binnen een half uur waren beider trekken zoodanig veranderd, dat zij zelfs elkander bijna niet herkenden.

— Zou ik nog een pruik ook opzetten? vroeg Charles, terwijl hij zich met welgevallen in den spiegel bekeek.

Raffles keek hem even aan en antwoordde toen:

— Ik geloof niet, dat het noodig zal zijn. Je lijkt op alles wat je wilt, maar zeker niet op Charles Brand.

— Ik dank je voor het compliment. Ik heb hedenavond voor het eerst een middeltje aangewend, dat geen gewone schmink is, en dat

met water onmogelijk verwijderd kan worden.

— Je hebt eer van je werk! riep Raffles bewonderend uit, en als je er geen patent op hebt genomen, dan hoop ik dat middel te leeren kennen!

Hij trad op een klein kistje toe, dat op een fraai bewerkte ebbenhouten tafel stond en nam er twee revolvers van zwaar kaliber uit, die hij in zijn zakken liet glijden, na zich te hebben overtuigd dat zij geladen waren.

Vervolgens nam hij een lederen tasch, gevuld met inbrekerswerktuigen van zijn eigen vinding in de hand, zette een pet met groote klep op en zeide:

— Ik ben gereed!

— Dan kunnen wij gaan, Edward.

— Hebben wij niets vergeten? Heb je de touwen, de boeien, de maskers?

— Ik heb niets vergeten, Edward, reken daar maar op! antwoordde Charles glimlachend. Wij gaan er vannacht niet voor het eerst op uit, en ik geloof dat ik het zoo langzamerhand wel ken.

— Vooruit dan maar! Het is nu half twee en wij moeten ruim een half uur lopen. Weet je wat we afgesproken hebben in geval van overval?

— Zeker! Ieder moet op eigen gelegenheid vluchten en zoo spoedig mogelijk de villa weder bereiken.

— Mooi zoo, op weg dan maar!

Charles draaide het licht in de slaapkamers uit.

Daar Raffles den ouden Gaston bevolen had, zich ter ruste te begeven en de andere bedienden ook zonder dat bevel reeds lang hun slaapkamers hadden opgezocht, die aan een geheel ander gedeelte van het huis waren gelegen, was het nu doodstil in de villa.

Zij liepen zacht de vestibule door, openden de straatdeur, schreden over het tuinpad naar het prachtig vergulde hek en wachtten daar even tot de weg geheel veilig was.

Slechts heel in de verte liet zich het eentonig geluid van de voetstappen van een patrouilleerend politieagent hooren.

Snel openden de beide vrienden het hek en het volgende oogenblik stonden zij buiten.

Zonder overhaasting begonnen zij hun tocht, van tijd tot tijd eenige woorden wisselend.

Zij sloegen den weg naar de Theemskade in, volgden deze in de richting van de Battersea-brug en sloegen toen de King Edward straat in, een breed, deftigen verkeersweg, waar men alleen zeer groote heerenhuizen vindt, de meeste omgeven door een tuin.

— Daar is het! mompelde Raffles zacht, terwijl hij op een groot, grijs huis wees, dat zich op vijftig meters afstand van hen verhief.

Zij legden den weg verder zwijgend af en stonden stil voor een prachtig gesmeed ijzeren hek, dat toegang gaf tot den voortuin.

Daar er geen denken aan was over den drie meter hoogen muur te klimmen, die bovendien met groote, scherpe glasscherven bezaaid was, zoo haalde Raffles snel zijn bos loopers te voorschijn en opende daarmee in weinige seconden het groote hek.

— Zou het niet met een electrischen draad in verbinding staan met het huis? vroeg Charles eenigszins ongerust.

— Neen, ik heb er naar geïnformeerd! zeide Raffles, terwijl hij Charles gauw medetrok naar de schaduw van een dicht begroeid boschje. Rimalto woont hier nog pas enkele dagen en heeft er nog niet aan gedacht, zulke maatregelen te nemen.

— Ken je de inrichting van het huis dan?

— Ja, ik heb er nog gisteren en eergisteren een bezoek gebracht! antwoordde Raffles.

Plotseling zweeg hij.

In de verte deed zich het geluid van naderende voetstappen hooren.

Langzaam kwam het geluid naderbij.

Het was afkomstig van de regelmatige voetstappen van twee agenten.

De beide orde-bewaarders stonden nu vlak voor het hek van het groote heerenhuis en spraken op gedempten toon met elkander.

Raffles en Charles voelden hun hart sneller kloppen, toen zij naar de breede ruggen van de beide agenten keken, die zich op nauwelijks drie meter afstand van hen bevonden.

Het weder, dat in den namiddag zeer slecht was geweest, was plotseling opgeklaard en de volle maan scheen zeer helder, zoodat ieder voorwerp zeer duidelijk zichtbaar was in den helderen winternacht.

Nu keerde een der agenten om en trok aan het hek, om zich uit plichtsgevoel te overtuigen of het nog wel dicht was.

Maar Raffles zou zich nooit laten vangen op een nalatigheid als het open laten staan van een hek!

Hij had het zorgvuldig weder op slot gedaan.

En de beide politiemannen, gerustgesteld, vervolgden hun patrouille. Met dezelfde langzaamheid als zij gekomen waren, stierven hunne stappen weder weg.

Raffles en Charles haalden verlicht adem.

Zij bevonden zich nu op ongeveer twintig passen van het huis.

Met de snelheid van een hert, ijlden zij langs het tuinpad naar den voorgevel, en hielden daar stil, toen zij een paar boschjes met rhododendrons hadden bereikt, waarachter zij nederknielden.

Zij bevonden zich nu onder een groot raam, dat zich op ongeveer anderhalven meter boven den grond bevond.

Raffles richtte zich voorzichtig op en keek om zich heen.

Het was doodstil in deze afgelegen deftige buurt.

Geen geluid deed zich hooren, behalve het ruischen van den wind door de dorre takken, wier grillige bewegingen zonderlinge schaduwen op den grond tooverden.

Daarop richtte Raffles zich op, opende zijn instrumententasch, nam er een zonderling gevormd, dofglanzend stuk gereedschap uit en had binnen enkele tellen, zonder het minste gerucht te maken, de beide luiken van het raam geopend.

Charles had vol bewondering de snelle bewegingen van zijn vriend gevolgd en vroeg nu fluisterend:

— Bij welk vertrek hooren die beide ramen?

— Dit is de eetzaal, antwoordde Raffles op zachten toon. Daarachter bevindt zich een kleine ontvangzaal. Beide grenzen aan een gang, die wij moeten oversteken om in het privé-kantoor van den heer des huizes te komen, dat achter in het huis gelegen is. Aan de tuinzijde van dat kantoor bevindt zich nog een klein rookvertrek, een soort serre, waar Rimalto zijn intieme vrienden ontvangt. De brandkast staat aan den muur, tusschen de twee ramen, die eveneens op het park uitzien.

— Dat heb je alles uitmuntend in je geheugen vastgehouden, Edward! fluisterde Charles vol bewondering, terwijl Raffles bezig was met het raam. En de slaapkamers?

— Die bevinden zich op de tweede verdieping, aan de voorzijde van het huis. En help mij nu even!

Charles had verder geen enkel woord van uitlegging noodig. Hij steunde de beide handen tegen den muur, bukte zich een weinig en Raffles sprong, lenig als een kat, op zijnschouders, zoodat hij de sluiting van het raam kon bereiken.

Met een klein, eigenaardig gevormd zaagje, maakte hij in ongelooflijk korten tijd een opening in de raamlijst, stak daar zijn hand door en draaide toen van binnen het spanjolet om....

Het raam ging zachtjes open....

Raffles knielde op de vensterbank en kroop onhoorbaar naar binnen.

Daarna nam hij de tasch met gereedschappen van Charles aan, reikte hem beide handen toe en hielp ook Charles naar binnen.

Vervolgens trokken zij eerst het raam en daarna door het uitgesneden gat de luiken weder toe en nu bevonden zij zich in tastbare duisternis.

Maar spoedig flikkerde een helder licht in het groote vertrek — Raffles had zijn electrische zaklantaarn tot gloeien gebracht.

Hij zette het voorwerp, dat hij aan een hengel gemakkelijk kon dragen, neder, nam op een stoel plaats, schoof twee overschoenen van dik gummi over zijn laarzen, bond zich een zwart masker voor het gelaat en wenkte toen Charles, die het voorbeeld van zijn vriend had gevolgd.

Behoedzaam loopend staken de beide mannen het vertrek over.

Hun voeten zonken bijna tot aan de enkels weg in het echte Smyrna tapijt, dat hun voetstappen volmaakt dempte.

Niet het minste geluid deed zich in het groote huis hooren.

Het was er zelfs zoo doodstil, dat Charles een zonderlinge huivering over zijn rug voelde glijden — een gevoel, dat hem toch anders vreemd was.

Zij waren nu de deur genaderd, van fraai rozenhout vervaardigd en met kunstige figuren van een andere edele houtsoort ingelegd.

Raffles keek eerst door het sleutelgat, en draaide toen den knop behoedzaam om.

De deur ging open.

Zij betraden de gang.

Een stroom maanlicht leek door het groote raam aan de zijde van den achtertuin als een zilveren zee over de marmeren vloerplaten te glijden.

Zoo snel zij konden staken de twee vrienden deze gevaarlijke zone over.

Charles keek met hetzelfde huiverige gevoel, waarvan hij zich de oorzaak niet kon verklaren, naar de lange schaduwen op den witten vloer, door hemzelf en zijn vriend veroorzaakt.

Zij stonden nu stil voor een tweede deur en Raffles keek zijn metgezel met vragenden blik aan.

Zijn oogen glansden zonderling in de zwarte gaten van zijn masker.

— Wat is er toch? fluisterde hij bijna onhoorbaar.

— Niets! Niets! antwoordde Charles, terwijl hij met een vluchtige beweging een paar kleine zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd wischte.

— Dat hoop ik! hernam Raffles kortaf, want het is nu niet de tijd voor zwakheden, bedenk dat!

Hij draaide aan den knop van de deur en ook deze ging gemakkelijk open.

Raffles bleef even besluiteloos staan.

— Dat is zonderling! mompelde hij in zich zelf. Ik meende zeker te weten, dat deze deur op slot zou zijn. Nu, het zal ons heel wat werk besparen.

Hij duwde de deur voorzichtig wat verder open, temperde het licht der lantaarn, en liet het door het vertrek spelen, dat zij nu binnentraden.

Het was een groot, zeer fraai gemeubeld kantoor!

De wanden waren met gobelins behangen en ook hier lag een kostbaar Smyrna tapijt op den vloer.

Hier en daar stonden gemakkelijke leunstoelen, van dik zeehondenleer, rooktafeltjes, boekmolens, en ongeveer in het midden van het vertrek, bij een der breede zijramen, stond een

zeer groot, prachtig gebeeldhouwd bureau van ebbenhout.

Raffles deed de deur weder zorgvuldig dicht en trad behoedzaam verder het vertrek in.

Het kantoor had slechts twee deuren, die waardoor zij waren binnengekomen en een deur, die blijkbaar toegang gaf tot een vertrek, dat vooraan in het huis was gelegen, evenals de eetzaal, die zij zooeven verlaten hadden.

Tegenover deze deur aan de andere, korte zijde van het vertrek, bevond zich een breede doorgang, die met twee zware fluweelen gordijnen kon worden afgesloten, welke thans echter voor de helft waren opengeschoven.

Door deze opening kon men zonder een deur te behoeven te openen de serre bereiken, die rechthoekig op het kantoor stond en zoo lang was, dat zij een aanzienlijk eind voorbij dit vertrek uitstak.

Door de half opgetrokken gordijnen scheen een breede baan van het helder witte maanlicht naar binnen.

De beide vrienden stonden even bewegingloos.

Ook hier was de stilte zoo groot, dat zij het zachtjes tjirpen van een krekeltje achter het behang duidelijk konden hooren.

Plotseling sloegen verscheidene kerkklokken in de buurt bijna gelijktijdig het half uur en deze eene galmende slag deed Charles met een onwillekeurig gebaar opnieuw naar zijn voorhoofd grijpen.

— Wat bezielt je toch, Charles? fluisterde Raffles thans eenigszins ongeduldig.

— Ik weet niet wat het is! antwoordde de jonge man met heesche stem. Ik kan het mij zelf niet verklaren, maar die stilte — dat bleeke, doode licht van de maan — nu let er maar niet op, laat ons maar spoedig aan het werk gaan.

Raffles haalde onmerkbaar zijn schouders op en begon zijn tasch uit te pakken.

Terwijl hij dit deed, begon plotseling het licht van zijn electrische lantaarn te verflauwen.

Hij nam het voorwerp op, opende het en keek naar de batterij.

— De batterij is uitgeput! mompelde hij. Ik heb vergeten haar door een nieuwe te vervangen. Maar wij moeten toch licht hebben. Wees zoo goed het gordijn wat verder open te halen, Charles.

Schoorvoetend trad Charles op het fluweelen gordijn toe.

Met aarzelende hand tastte hij naar den knop van het koord en trok toen de gordijnen langzaam van elkaar.

Terwijl hij dit deed wierp hij een blik in de serre, waar het licht van de maan door de vier breede ramen binnengolfde.

En onder zijn masker voelde hij zijn gelaatspijnen verstijven van schrik.

Doodstil keerde hij weder naar Raffles terug en trok hem zachtjes mede.

Beide vrienden stonden nu voor de opening en wierpen een blik in de serre.

Raffles had moeite een kreet van verrassing te onderdrukken.

Met den rug naar hen toegekeerd zat een man in een rieten stoel midden in het vertrek een krant te lezen.

Op een klein tafeltje naast hem stond een klein bijzettafeltje, waarop een electrische lamp, die echter niet brandde.

Deze eenzame man in zijn stoel, die, omplaat door de witte maangolven, geheel alleen in de groote serre zat, was zoo wonderlijk, dat de beide vrienden elkander verstomd aanzagen.

Gelukkig scheen de lezer hen nog niet gehoord te hebben, want hij bleef kalm doorlezen, het hoofd eenigszins terzijde gebogen, teneinde het licht van de maan op de letters te doen vallen.

Maar Raffles was er niet de man naar om lang onder den indruk van dit schouwspel te blijven.

Hij haalde kalm een zwarten doek te voorschijn, nam zijn revolver in de rechterhand, beduidde Charles dat hij hetzelfde moest doen en daarop slopen beiden op hun gummi zolen, onhoorbaar op den eenzamen lezer, te midden in het groote geheimzinnige vertrek, toe.

Toen zij vlak achter hem stonden sloeg Raffles met een behendige ruk den zwarten doek om het hoofd van den eenzamen man, terwijl Charles hem bij de polsen greep, waarmede hij de krant vasthield.

Maar plotseling hielden beiden verschrikt op.

De man in den stoel bood niet den minsten tegenstand.

Het was hun alsof zij een zak meel hadden overvallen.

Charles hield de handen van den man weder los, die met een zwakken plof op de rieten leuning van den stoel nedervielen.

Raffles trok den doek van het gelaat van den man weg — en langzaam gleed diens lichaam van den stoel en viel met een doffen slag op het witte marmer van de serre.

Raffles en Charles keken elkander zwijgend aan.

Toen boog de eerste zich over het gelaat van den eenzamen man, dat met groote glazige oogen in het maanlicht staarde.

Hij legde zijn hoofd op de borst en richtte zich toen weder op.

Zijn stem klonk als een heesch gefluister, toen hij tot Charles zeide:

— Hij is dood!

De jonge man had de grootste moeite den kreet te smoren, die hem bijna was ontsnapt.

Hij keek den doode in het witte gelaat en legde toen zijn hand op het woest kloppend hart.

Welk zonderling, geheimzinnig drama had

zich in dit huis afgespeeld, in den korten tijd die er verstreken was tusschen het vertrek van den bankier uit den schouwburg en dit uur!

Waarom zat Giulielmo Rimalto daar zoo stil en alleen op dien stoel midden in de door de maan verlichte serre?

Want met den eersten oogopslag hadden de beide vrienden den Italiaanschen bankier herkend!

Zijn gelaat vertoonde geen spoor van eenigen doodsstrijd — de trekken waren kalm en alleen de oogen hadden een half angstigen blik, alsof de doode zich in de laatste oogenblikken van zijn leven over iets verwonderd had.

Raffles keek in het rond.

Er was geen spoor van bloed te ontdekken, ook niet het minste, wat op een worsteling wees.

Alle meubelen stonden op hun plaats en de kleederen van den doode vertoonden geen spoor van wanorde.

Hij was nog in avondtoilet gekleed, zijn overhemd was onberispelijk, de witte das was niet verschoven en zelfs de orchidée prijkte nog op de kleine revers.

Raffles schudde verbaasd het hoofd.

Hij bekeek zorgvuldig het gelaat van den doode, rook aan zijn lippen, wreef door het nog

welige haar om naar mogelijke hoofdwonden te zoeken en schudde toen opnieuw vol verbazing het hoofd.

Charles keek hem met gespannen aandacht aan.

— Hoe is die man gedood? vroeg hij fluisterend.

Raffles haalde de schouders op.

— Maar wie zou hem hebben vermoord? vervolgde Charles.

— Ik heb er niet het flauwste idee van! antwoordde Raffles op fluisterenden toon. Ik betwijfel zelfs, of hij wel vermoord is. Misschien heeft een plotselinge beroerte hem wel gedood, ofschoon hij er niet uitzag als een man die aan een beroerte zou sterven! En bovendien vertoont het gelaat van iemand die aan een hevigen schrik sterft, een geheel andere uitdrukking. Ik moet je zeggen, dat ik hier voor een raadsel sta.

— Wat zouden wij doen? vroeg Charles zacht.

— Naar huis gaan! antwoordde Raffles kortaf. Het stuit mij tegen de borst, om een doode te bestelen.

Hij wierp nog een blik op het lijk, en wendde zich toen weder naar den ingang van het kantoor.

HOOFDSTUK III.

CHARLES BRAND IN GEVANGENSCHAP.

Zoodra zij weder het kantoor waren binnengetreten, trok Raffles de gordijnen weder dicht en zocht op den tast den weg naar de deur.

Het vertrek was nu alleen flauw verlicht door het zijdelingsche maanlicht, dat langs de twee zijvensters stroomde.

Plotseling greep Charles, die achter hem liep, zijn vriend bij den arm vast en wees vol verbazing op de brandkast tusschen de beide ramen.

— Wat is er? vroeg Raffles op zachten toon.

— De brandkast staat open.

— Wat zeg je daar?

Raffles was met eenige snelle stappen bij het meubel — Charles had gelijk gehad — de zware deur van de brandkast stond half open.

Raffles opende haar geheel en wierp een blik in de kast.

Met een oogopslag had hij gezien, dat hier vreemde handen aan het werk waren geweest.

De kasboeken waren weggenomen en overhaast weder op de planken neergeworpen, verscheidene papieren waren tot een prop ineengeknepen en lagen in een hoek van de kast en hier en daar lagen enkele goudstukken,

voor de rest was de kast geheel ledig!

Raffles bleef in diepe gedachten verzonken even voor de brandkast staan en draaide zich toen zwijgend op de hielen om, terwijl hij Charles bij de hand meetrok.

— Kom snel mee, Charles! fluisterde hij. Ik geloof dat we hier op een zeer gevaarlijke plaats zijn!

— Is de kast ledig?

— Het scheelt tenminste niet veel!

— Men is ons dus voor geweest!

— Dat moet wel!

— Nu, dan blijft ons niet anders te doen, dan den avond als verloren te beschouwen, zeide Charles, die eveneens begeerig was, de plek van de zonderlinge misdaad te verlaten.

De beide vrienden traden op de deur toe, openden haar en bevonden zich opnieuw in de gang.

Zonder eenig gerucht te maken staken zij die over, en bevonden zich even later weder in de eetzaal.

Voetje voor voetje schreden zij op het raam toe.

Daar gekomen duwde Raffles voorzichtig de

beide vleugels van het raam en het luik weder open.

Hij wierp een blik op den tuin en scheen ergens over na te denken.

— Waar wacht je op, Edward? vroeg Charles eenigszins ongeduldig. Zouden wij niet beter doen met te maken dat wij weggkomen?

— Aanstonds, antwoordde Raffles. Er is hier iets zeer vreemds in huis voorgevallen, Charles. Ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat dat wel kon zijn.

— Dat kunnen wij later wel uitvinden, dunkt mij! hernam Charles, die door een onverklaarbaren angst werd aangegrepen.

— Je hebt gelijk, hernam Raffles glimlachend; we kunnen de zaak misschien in onze studeerkamer wel oplossen. Maar toch....

Er scheen hem plotseling iets te binnen te vallen.

Tot groote verbazing van zijn metgezel haalde hij de luiken weder dicht en zeide toen op zachten, maar vastberaden toon:

— Wacht hier — ik kom aanstonds terug!

— Wat ga je doen? fluisterde Charles verschrikt.

— Naar boven! Maak je niet ongerust — ik ben over tien minuten weer bij je. De heer des huizes is toch tot zijn vaderen verzameld — ik loop dus geen gevaar!

Zonder nog een tegenwerping van den jongen man af te wachten, liep hij snel op de deur toe, opende die, en liep vlug als een kat, zonder eenig gerucht te maken de breede eikenhouten trappen op, tot hij de tweede verdieping bereikt had.

Daar bleef hij stilstaan voor een fraai bewerkte breede deur, van witgelakt hout.

Hij legde het oog tegen het sleutelgat en keek met aandacht naar binnen.

Het vertrek dat hij nu gedeeltelijk kon overzien, was flauw verlicht door een kleine elektrische nachtlamp in den vorm van een Arabische lantaarn, van dik rood glas.

In het midden van het vertrek stond een prachtig bewerkte ledikant, en in dat ledikant sluimerde Bianca Rimalto....

Duidelijk kon Raffles de prachtige ravenzwarte lokken over het hagelwitte kussen zien kronkelen.

De schoone vrouw scheen in diepe rust verzonken te zijn.

Raffles richtte zich op en streek zich peinzend over het blanke, hooge voorhoofd.

Plotseling trok een flauw gerucht in de slaapkamer zijn aandacht.

Hij bracht snel het oog weder voor het sleutelgat.

Een of andere reden scheen de schoone Italiaansche te hebben doen ontwaken.

Zij richtte zich langzaam overeind en keek het vertrek rond.

Daarop liet zij zich langzaam uit het bed glijden en trok een paar marokijnen muilen aan.

Zij ging naar een klein tafeltje dat bij het raam stond en schonk uit een kristallen karaf een of ander vocht in een glas, dat zij geheel leeg dronk.

Nu liep zij langzaam tot naar het midden van het vertrek en bleef daar stil staan.

Het scheen Raffles toe, alsof de schoone vrouw van kou huiverde.

Zij greep dan ook spoedig een met bont gevoerde peignoir en wikkelde er zich in.

Toen scheen zij plotseling een inval te krijgen, draaide nog enkele schakelaars om, zoodat het vertrek plotseling helder verlicht was en liep naar de deur.

Snel als de gedachte richtte Raffles zich over-eind en vloog naar de trap, die hij spoedig begon af te dalen, zorg dragend om zoo zacht mogelijk te loopen.

Toen hij bijna beneden was, hoorde hij boven zich een deur openen en een heldere vrouwenstem, die riep:

— Rozetta, ben je daar?

Raffles stond doodstil en wachtte zich wel antwoord te geven.

Nogmaals klonk nu de heldere vrouwenstem boven aan de trap, nu met een zweem van angst en verbazing:

— Rozetta ben je daar?

Raffles begreep, dat er geen tijd te verliezen was.

Wellicht had hij reeds kostbare minuten verloren laten gaan.

Hij snelde de laatste trede van de trap af, maar nog voor hij de vestibule bereikt had, hoorde hij boven den luiden kreet van een vrouw en daarop het dichtslaan van een deur.

Blijkbaar was Bianca Rimalto haar slaapkamer weder binnengegaan.

Het kon niet anders, of Raffles had bij zijn vlucht leven gemaakt en daar de vrouw des huizes geen antwoord kreeg op haar herhaalde vraag, moest zij hebben begrepen dat er onraad was.

Snel als de bliksem vloog Raffles de gang door en trad de eetzaal weder binnen, waar Charles hem reeds in de grootste ongerustheid wachtte.

Hij trad op den jongen man toe en fluisterde heesch:

— Wij zijn ontdekt! Snel voort! Als het ten minste nog niet te laat is.

Hij trad weder op het raam toe en wierp de luiken open.

Tegelijkertijd hoorden zij boven zich het gerucht van een luik, dat met geweld werd opengeworpen en een van angst krijtende vrouwenstem, die om hulp riep.

De beide mannen hadden nu geen seconde meer te verliezen.

— Vlug naar den muur, Charles!

De beide vrienden sprongen uit het raam, snelden over het tuinpad naar het hek en binnen enkele tellen had Raffles, die zijn koelbloedigheid niet verloor, het hek met behulp van zijn looper geopend.

Maar de luide kreten van Bianca Rimalto bleven luid jammerend de nachtelijke stilte verscheuren.

Reeds stonden de beide mannen buiten het hek.

— Wij zullen, zooals afgesproken, hier ieder ons weegs gaan, beste jongen! riep Raffles. Tot straks in de villa.

Een krachtige handdruk en de beide vrienden snelden ieder in andere richting.

Maar Raffles had nog geen honderd stappen gedaan of hij bleef stilstaan en spitste de ooren.

De wind, die was opgestoken, bracht het geluid van twistende stemmen naar hem over.

Een duister voorgevoel deed zijn hart bonzen. Hij ging in de schaduw van een zeer dikken boom staan en luisterde aandachtig. Het geluid kwam naderbij.

Daarop hoorde hij in de verte het geluid van een autohoorn.

En nu verstomde plotseling het stemmen-rumoer.

Raffles keek voorzichtig om den boom heen en zag nu de lichten van een auto, die in snelle vaart naderde.

Vlug trok hij zijn hoofd weder terug en bijna op hetzelfde oogenblik reed de auto voorbij.

Maar niet zoo snel, of in het flakkerend licht van een lantaarn had Raffles binnen in den wagen het bleeke gelaat van Charles gezien, die stevig door drie krachtige agenten werd vastgehouden, terwijl er een vierde op den bok zat!

Als door den donder getroffen bleef Raffles staan.

Als een snijdende pijn trof hem het zelfverwijt dat zijn jonge trouwe vriend daar door zijn schuld als gevangene werd weggeleid!

Als hij niet naar boven was gegaan, dan zouden zij nu reeds veilig en wel, alsof er niets gebeurd was, op weg naar huis zijn!

Een gevoel van machteloze haat en woede maakte zich van Raffles meester.

Hij stampte op den grond en wrong zenuwachtig de handen.

Maar zulk een geestestoestand was voor dezen sterken man niet lang te verduren.

Hij richtte zich op en zijn gelaat dat zooeven nog verwrongen was, verkreeg weer zijn gewone kalme uitdrukking.

Hij wierp nog een blik in de richting, waarin de auto verdwenen was en mompelde toen tusschen de tanden:

— Wees gerust, Charles. Ze zullen je niet lang houden, of mijn naam is geen Edward Lister.

Hij liep snel de straat uit en riep de eerste de beste huur-auto aan, die hem tot in het midden ongeveer van de Cromwellstreet bracht.

Daar stapte hij uit en trad snel de stille zijstraat in, die aan de eene zijde door blinde achtermuren begrensd was, terwijl de andere zijde gevormd werd door den muur van het park, dat bij zijn villa behoorde.

Bij een kleine deur gekomen, die zich even voor de breede vleugeldeuren van de auto-garage bevond, haalde hij een kleinen koperen sleutel te voorschijn en opende daarmee de smalle voordeur.

Hij gleed ongemerkt naar binnen en liep snel door het eenzame park naar de villa.

Nadat hij was binnengetreten, begaf hij zich naar zijn slaapkamer, ontdeed zich van zijn vermommening en liep toen langzaam en in gedachten naar de bibliotheek.

Daar gekomen liet hij zich met een zucht in een der gemakkelijke stoelen vallen en begroef het gelaat in de handen.

Den volgenden morgen stond Raffles zeer vroeg op.

Nog voor hij ontbeten had stuurde hij Gaston om een nummer van de „Times” uit.

Hij rukte den braven bediende het blad bijna uit de handen en begon het koortsachtig na te zoeken.

Spoedig werd zijn oog getroffen door een klein bericht, dat als volgt luidde:

Geheimzinnige misdaad in de King-Edward Street.

In den afgelopen nacht heeft in het huis van den bekenden Italiaanschen bankier Giulielmo Rimalto een zonderlinge gebeurtenis plaatsgegrepen, waaromtrent de politie nog geheel in het duister tast, ofschoon zij althans een der hoofdpersonen van het drama in handen meent te hebben.

Omstreeks half vier in den nacht hoorden een paar patrouilleerende politie-agenten plotseling een vrouwenstem weerklinken, die luid om hulp riep.

Zij gingen op het geluid af en spoedig zagen zij een man met haastige schreden op hen toekomen.

Toen hij de agenten zag, stond hij plotseling stil en scheen zich te beraden. Toen liep hij door en wilde snel een zijstraat inslaan. Dit moest natuurlijk de achterdocht der agenten opwekken. Zij snelden op hem toe en met behulp van een paar collega's, die uit tegenovergestelde richting aankwamen en den nachtelijken wandelaar den pas afsneden, maakten zij zich van zijn persoon meester.

De man bood niet den minsten tegenstand, maar hij gaf zulke ontwijkende

en verwarde antwoorden op de vragen van deze agenten, dat deze het geraden achtten hem in verzekerde bewaring te nemen. Vooral daar het bij het doorzoeken van zijn zakken bleek, dat hij met een paar zware revolvers gewapend was.

Wel meende hij dat feit te kunnen verontschuldigen met de mededeeling, dat hij zich zoo laat in den nacht niet ongewapend op straat durft begeven, maar de agenten beschouwden dit als een uitvlucht en voerden den man in een auto gevangelijk weg.

Een paar collega's, die op hun sein waren komen toesnellen, gingen nu naar het heerenhuis, hetwelk de bankier Rimalto pas onlangs gekocht heeft, want het bleek al spoedig, dat het hulpgeroep uit dit huis afkomstig was.

Een slaperige bediende die in de haast eenige kledingstukken had aangetrokken, deed hen op hun schellen open. Zoodra zij den tuin betraden, hield het hulpgeroep op. Zij werden in de vestibule ontvangen door mevrouw Rimalto, die hun sidderend mededeelde, dat zij was wakker geworden door een ongewoon geraas op de gang, de deur geopend had en toen iemand zeer snel de laatste treden van de trap had hooren afloopen.

Zij had toen in allerijl de luiken van haar slaapkamer geopend en om hulp geroepen. Zij had twee mannen uit een raam van de eetkamer zien vluchten, maar was niet in staat een persoonsbeschrijving van de inbrekers te geven, daar deze zich op een te grooten afstand en juist in de schaduw van het huis bevonden.

De agenten drongen er op aan een onderzoek in te stellen en dit leidde al spoedig tot een vreeselijke ontdekking:

De brandkast in het kantoor van den Italiaanschen bankier was opengebroken en van haar inhoud beroofd en in de serre naast een stoel, lag het nog niet geheel koude lijk van den bankier.

Maar het zonderlinge van het geval is, dat de gerechtsartsen er tot dusverre nog niet in geslaagd zijn, de doodsoorzaak vast te stellen. Wel vertoonde het bloed van den vermoorde een zonderlinge afwijking en ontbinding, die echter ook bij eenige snelverlopende ziekten optreden. Aan vergiftiging viel, volgens de geneesheeren, niet te denken, want de maag van het slachtoffer bleek geheel ledig te zijn.

De politie staat hier voor een raadsel. En haar taak wordt er niet gemakkelijker op, omdat de arrestant tot dusverre hardnekkig weigert, eenige opheldering te geven.

Hij geeft op, Jim Brown te heeten en zonder vaste woonplaats te zijn. De politie was tot dusverre nog niet in staat het tegendeel te bewijzen, daar er niet het kleinste stukje papier op den gevangene werd gevonden.

Omtrent de houding van mevrouw Bianca Rimalto doen verscheidene lezingen de ronde. Men zegt dat zij vreeselijk schrok, toen men het lijk van haar man ontdekte en eenige woorden in het Italiaansch riep, die de agenten niet begrepen.

Eenigszins zonderling is het, dat mevrouw Rimalto bij haar tweede verhoor, dat nog hedenmorgen plaats had, den arrestant nu heel zeker meende te herkennen als een der inbrekers, ofschoon zij bij den eersten keer het tegendeel gezegd had.

Wij zullen onze lezers trouw op de hoogte houden van het verloop van deze zonderlinge zaak."

Raffles legde het blad naast zich neder en zijn gelaat vertoonde een peinzende uitdrukking.

Zijn oogen schitterden echter, en hij mompelde zacht voor zich heen:

— Heb slechts een paar dagen geduld, beste Charles en ik hoop je uit dit wespennest te hebben bevrijd.

Hij liep eenige malen het vertrek op en neer, met de handen in de zakken gestoken en bleef toen voor een der ramen staan, die op het park uitzagen.

Toen keerde hij weder naar de tafel terug en nam de „Times" weder ter hand.

Hij liet zich in een stoel vallen en vervolgde zijn alleenspraak:

— Er zijn een paar punten die ik vast moet houden! De geneesheeren, waarvan wij nu maar eens willen aannemen, dat zij geen sukkels zijn, tasten in het duister omtrent de doodsoorzaak. Dat wil dus zeggen, dat de bankier gedood is met een middel, dat hier in Engeland niet inheemsch is! Ik zal 't onthouden! Verder is Bianca Rimalto vreeselijk verschrikt, toen men het lijk van haar man ontdekte. Dat is trouwens nog al begrijpelijk. Zij heeft toen een paar woorden in het Italiaansch uitgesproken. Het zal misschien de moeite loonen om te weten, wat zij toen wel riep. Ten derde hebben wij het feit, dat Bianca Rimalto mijn vriend Charles nu ineens weer wel herkent, nadat zij dat eerst niet gedaan had!

Hij wreef zich met de sterke witte vingers over het voorhoofd en dacht ingespannen na.

— Als ik mij niet vergis was het ongeveer elf uur toen Rimalto, zijn vrouw en Francesco Bertini gezamenlijk den schouwburg verlieten. En om drie uur vonden Charles en ik Rimalto vermoord, of althans dood in de serre. In dat

zelfde uur sliep Bianca gerust. Nu is het maar de kwestie, een en ander met elkaar te combineren en dan doet zich al dadelijk de vraag voor, of Francesco Bertini het echtpaar naar huis vergezeld heeft of niet, en zoo ja, wanneer hij dan weder vertrokken is.

Raffles sprong weder op en begon met haastige schreden de bibliotheek op en neer te loopen.

— Ik geloof niet dat ik veel verder kom, als ik hier in huis zit! riep hij uit. Ik zal er op uit moeten gaan.

Hij lunchte snel, kleedde zich zorgvuldig aan en riep toen Gaston bij zich.

De oude bediende, die al verwonderd had opgezien, dat Charles Brand niet aanwezig was, bleef zwijsend voor zijn meester staan.

— Mijn brave Gaston, begon Raffles vriendelijk, ik ga nu uit. Als men soms naar mijn vriend mijnheer Charles Brand komt vragen, dan kun je aan iedereen zeggen, dat ik hem hedenmorgen vroeg naar een van mijn landgoederen in Schotland gezonden heb — maar je weet niet naar welk. Heb je het goed begrepen?

De oude man knikte en herhaalde toen:

— Mijnheer Charles Brand is hedenmorgen op uw last naar een van uw bezittingen in Schotland vertrokken — maar ik weet niet naar welk!

— Uitstekend! zeide Raffles glimlachend, terwijl hij den grijsaard op den schouder klopte.

— Komt gij lunchen, Mylord? vroeg Gaston.

— Ik weet het niet, vriend! Wacht in ieder geval maar niet op mij!

Daarop verliet hij de villa, sloeg de zijstraat in en trad de deuren van de garage binnen, waar zijn chauffeur Henderson met opgestroopte mouwen en lustig fluitend, bezig was met het schoonmaken van een auto.

Hij hield daar dadelijk mee op en ging eerbiedig voor zijn meester staan.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord! zeide hij verlegen, ik hoorde u niet aankomen.

— Het hindert volstrekt niet, Henderson, zeide Raffles, het verheugt mij dat je nog fluiten kunt. Vele menschen kunnen dat niet meer! Staat er een auto gereed?

— Wel twee Mylord. Moet ik er met u op uit?

— Ja, en haast je wat!

Snel stroopte Henderson de mouwen over zijn zware armen neder, schoot zijn livrei-jas aan, zette zijn gegalonneerde pet op en reed een der auto's, een prachtig donker groen gelakte wagen, naar buiten.

— Waar moet ik u heen rijden, Mylord? vroeg hij Raffles.

— Allereerst naar het Haymarket Theatre! antwoordde deze.

Hij stapte in en de auto zette zich snel in beweging.

Een kwartier later stond de auto voor de deuren van het theater stil.

Raffles sprong uit de auto en beval Henderson op hem te wachten.

Snel trad hij een van de groote vestibuledeuren binnen.

Een der portiers was bezig met het schoonvegen van den vloer.

Raffles trad op den man toe en klopte hem op den schouder: „Wil jij een pond sterling verdienen, man? vroeg hij.

De portier richtte zich verbaasd op en antwoordde haastig:

— Dat slaat niemand in mijn omstanigheden af, mijnheer, zeg me slechts wat ik er voor doen moet!

— Niets anders dan mij antwoorden op eenige vragen, die ik u zal stellen.

Tegelijkertijd haalde hij een goudstukje uit zijn zak en drukte dit den portier in de hand.

— Vraag dan maar gerust op, mijnheer! zeide de man verheugd, gij kunt over mij beschikken.

— Hebt gij gisteren dienst gehad in den schouwburg? zoo begon Raffles.

— Zeker mijnheer, ik ben des avonds suppoost.

— In de stalles?

— Neen, mijnheer, op de eerste verdieping, bij de loges.

— Kent gij den Italiaanschen bankier Giulio Rimalto van aanzien?

— Wie zou hem niet kennen! Hij geeft ons altijd groote fooien!

— Gij weet dus dat hij gisteren hier is geweest?

— Welzeker weet ik dat, mijnheer! Hij heeft met zijn vrouw en met mijnheer Bertini in loge F gezeten, de vierde van het tooneel af.

— Gij hebt natuurlijk al gehoord, dat de bankier vermoord is? ging Raffles voort, terwijl hij zijn grijze oogen in die van den portier boorde.

Deze werd zeer bleek en keek den vrager met wijd opengesperde oogen aan.

— Wat zegt gij daar, mijnheer! riep hij uit. Maar dat is onmogelijk! Gisteravond om elf uur ging hij uit den schouwburg, zoo gezond als een visch. Weet gij het wel zeker?

— Het heeft in de „Times” en waarschijnlijk ook wel in andere bladen gestaan, antwoordde Raffles kortaf.

Daarop vervolgde hij op fluisterenden toon:

— Zijt gij in de buurt geweest toen de bankier, zijn vrouw en de heer Bertini vertrokken?

— Ik heb hem zijn pels helpen aantrekken mijnheer! antwoordde de portier, die nog niet van zijn schrik bekomen was.

— En hebt gij toen misschien niet gehoord, dat zij een afspraak maakten ergens heen te gaan? vroeg hij gretig.

— Hoe zou ik dat, mijnheer — zij spraken immers Italiaansch met elkaar!

— Hoe kon ik zoo dom zijn om dat te vergeten, mompelde Raffles in zichzelf.

Hij wilde zich reeds teleurgesteld naar den uitgang wenden, maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Ruimt gij de loges op, als de voorstelling is afgelopen?

De portier scheen te aarzelen en keek den vrager eenigszins wantrouwend aan.

— Waarom vraagt gij dat, mijnheer? vroeg hij, terwijl hij den ander strak aankeek.

— O, gij behoeft u niet bezorgd te maken! Ik vraag het om een zeer goed doel.

Tegelijkertijd verdween de hand van Raffles weder naar zijn vestzakje en toen zij weder te voorschijn kwam, schitterde er opnieuw een goudstuk tusschen zijn vingers.

De portier keek er begeerig naar en zeide toen zacht:

— Vraag dan maar wat gij wilt, mijnheer!

— Gij hebt bij het opruimen van de loge.... niets gevonden?

De portier wierp nog een blik op het glinsterend goudstukje, keek om zich heen en stak toen snel de hand in zijn zak.

— Wilt gij mij bezweren, dat gij er mij geen kwaad mee zult doen, mijnheer? vroeg hij angstig.

— Ik herhaal u nogmaals, dat gij er integendeel een zeer goed werk mede verricht, als gij mij niets verbergt! hernam Raffles.

De portier overhandigde Raffles zwijgend een klein opgevouwen stukje papier.

Raffles opende het haastig en wierp er een blik in.

Het bevatte slechts enkele woorden in de Italiaansche taal.

Terwijl hij ze las, gleed er een trek van verbazing en tevens van blijde opwindning over zijn gelaat.

— Gij weet zeker niet wat dit briefje bevat, beste man?

— Hoe zou ik dat weten, mijnheer? Het is in een vreemde taal geschreven.

— Gij wilt het mij zeker wel afstaan, zeide Raffles, terwijl zijn vingers voor de derde maal in zijn vestzakje verdwenen.

De portier had dat gebaar zeer goed gezien en antwoordde:

— Als gij er iets aan hebt, wil ik het u wel afstaan, mijnheer!

— Voor een doud sterling bijvoorbeeld? vroeg Raffles glimlachend en bijna op hetzelfde oogenblik verdween het glinsterend goudstuk in de hebzuchtig uitgestoken hand van den portier.

— Nu heb ik u nog slechts één ding te zeggen, hernam Raffles, terwijl hij zich naar den uitgang wendde, en dat is, dat gij er zeer verstandig aan zult doen, niemand iets van ons onderhoud te vertellen!

— Zoudt gij dat denken, mijnheer? riep de man verschrikt uit.

— Ik ben er zeker van, het zou u slechts schade kunnen berokkenen. Gij hebt dus niets anders gevonden in de loge? Of hebt gij daarover wellicht reeds met iemand gesproken?

— Volstrekt niet, mijnheer. Ik wilde het juist naar den administrateur van het gebouw gebracht hebben!

— Dan ben ik dus bijtijds gekomen, om u voor een domheid te behoeden, zeide Raffles glimlachend, en nu herhaal ik u nogmaals, dat gij een daad hebt verricht, die als ze eenmaal aan het licht komt, u zeker zelfs tot een trotsch man zal maken. Gij zult er namelijk toe hebben bijgedragen, een ernstig misdrijf aan den dag te brengen.

Met deze woorden verwijderde Raffles zich haastig en liet den portier in de grootste verbazing achter.

Hij liep snel op de auto toe en zeide tot Henderson, den chauffeur:

— Naar het Carlton-Hotel!

Daarop sprong hij in den wagen, die zich spoedig weder in beweging zette.

Raffles haalde het verfrommelde papiertje uit zijn zak en bestudeerde het bericht zorgvuldig.

Eenige malen schudde hij het hoofd en mompelde in zichzelf:

— Wie zou dat gedacht hebben! En toch als ik mijn oogen maar goed had opengezet....

Hij vouwde het papiertje op, stak het in zijn portefeuille en verzonk in diep nadenken. Spoedig hield de auto voor het prachtige Carlton Hotel stil.

Raffles sprong eruit en zeide tot Henderson:

— Even wachten — ik ben aanstonds weder terug.

Hij trad de vestibule binnen, nam in een van de rieten stoelen plaats en liet zich door den piccolo het adresboek brengen.

Hij zocht er den naam van Francesco Bertini in op, en noteerde deze in zijn opschriftboekje.

Daarop begaf hij zich haastig weder naar buiten, riep zijn chauffeur toe:

— Nu maar weder naar huis, Henderson! en sprong in de auto.

Nog geen drie kwartier nadat hij het huis verlaten had, bevond de Groote Onbekende zich weder in zijn slaapkamer.

Hij ontdeed zich van zijn bovenkleederen, trok een versleten bedienden-livrei aan, grimeerde zich zorgvuldig en verliet vervolgens weder het vertrek.

Door het park loopende, bereikte hij de kleine geheime deur in den muur, opende deze en bevond zich in de kleine zijstraat, waar zelden of nooit iemand doorliep.

Hij liep de straat snel ten einde en riep in de Cromwellstraat de eerste de beste huur-auto aan.

— Breng mij naar Drury Lane en houd stil op den hoek van de Grosvenorstreet! riep hij den chauffeur toe.

Binnen twintig minuten was de rit volbracht en hield de auto stil.

Raffles stapte uit, betaalde den chauffeur en liep langzaam de Grosvenorstreet verder in.

Toen hij een honderdtal schreden had afgelegd, stond hij tegenover een fraai huis, dat door een kleinen tuin omgeven was.

Raffles wierp een blik op den voorgevel en zijn scherp oog had spoedig een naambordje ontdekt, waarop met vergulde letters de naam van Francesco Bertini prijkte.

Raffles nam de omgeving met de grootste nauwkeurigheid op.

Schuin tegenover het huis bevond zich een elegante bar.

Raffles trad er onbeschroomd binnen.

De meisjes achter het buffet en de kellners namen hem eenigszins wantrouwend op, maar daaraan stoorde hij zich niet.

De zaal was op dit vroege uur zoo goed als geheel onbezet.

Raffles nam voor het venster plaats, waarvoor een tulle gordijn was opgehangen, waardoor men wel naar buiten, maar op eenigen afstand onmogelijk naar binnen kon zien.

En nu begon Raffles met het geduld van een kat, het fraaie heerenhuis aan den overkant te bespieden.

Het eene kwartier na het andere verstreek.

Raffles had reeds verscheidene cocktails gebruikt en de kellners en de buffetjuffrouwen fluisterden reeds geruimen tijd gemelijk hoorbaar over den vreemden bezoeker, toen de aandacht van den gewaanden huisknecht plotseling gevestigd werd op een snel naderende huur-auto die vlak voor het hek van den kleinen tuin, dat open stond, bleef staan.

Raffles stond op om des te beter te kunnen zien.

Uit de auto sprong een zwaar gesluierde vrouw, geheel in het zwart gekleed en wier trekken onherkenbaar waren.

Zij wisselde eenige woorden met den chauffeur en ging toen snel over het korte tuinpad naar de voordeur.

Men had haar uit het huis zeker zien aankomen, want zij had ternauwernood de hand naar de deur uitgestrekt, of de deur werd door een onzichtbare hand geopend.

Behendig als een slang gleed de vrouw naar binnen, de deur viel weder dicht.

Nauwelijks was dit geschied of Raffles wierp een goudstuk op tafel en verliet de bar.

Met de handen in de zakken slenterde hij naar de overzijde van de straat en het volgende oogenblik was het nummer van de huur-auto onuitwischaar in zijn hersens gegrift.

Hij liep langzaam door, tot hij Drury Lane

weder bereikt had, haalde zijn notitieboekje te voorschijn en noteerde het nummer.

— Er begint eenige teekening in de zaak te komen! mompelde hij tevreden. Maar ik ben er toch nog lang niet! Het is mij nog steeds een raadsel, hoe Rimalto gedood kan zijn! Maar als ik eens....

Hij klopte zich plotseling op het voorhoofd dat het kletste, tot groote verbazing van de voorbijgangers, sprong opnieuw in een huur-auto en reed naar de villa in Cromwell.

Snel begaf hij zich naar zijn slaapkamer en legde zijn vermomming af.

— Wie die zwarte vrouw was, die onzen vriend Francesco Bertini bezocht, nu het lijk van haar man nog boven de aarde staat, behoeven we niet te vragen! Maar zij zal toch over een uur wel thuis zijn. Als ik mij niet vergis, is het een echt Italiaansche gewoonte om het lijk van een dierbaren afgestorvene — Raffles grinnikte bij deze woorden zachtjes voor zich heen — eenige dagen op een praalbed tentoon te stellen, zoodat de goede vrienden van den overledene nog een laatst vaarwel kunnen toeroepen. Welnu, als lord Aberdeen heb ik toch zeker wel het recht dat voorbeeld te volgen. En dan zou toch de duivel er mee moeten spelen, als ik niet ontdekte, op welke raadselachtige wijze de bankier gedood is.

Een half uur later steeg Raffles nu weder in zijn karakter van lord William Aberdeen, deftig in het zwart gekleed, met een cylinderhoed van dof-zwart laken in de hand in de fraaie auto, die hij had laten voorkomen.

— Weet je het huis van den Italiaanschen bankier Rimalto te vinden, Henderson? vroeg hij den chauffeur.

— Zeker, mylord, in de King Edward street, niet waar?

— Juist! Rijd niet te vlug, want wij hebben den tijd.

De auto zette zich in beweging en niet lang daarna bereikte Raffles in geheel andere omstandigheden, weder het huis, waar zich den vorigen nacht zulke tragische gebeurtenissen hadden afgespeeld.

Voor de deur stonden nog enkele andere fraaie auto's en equipages.

Raffles stapte uit en beval Henderson voor de villa te wachten.

Hij schreed door denzelfden tuin, waardoor hij slechts enkele uren geleden overhaast had moeten vluchten, en belde aan.

Een livreibediende met een grooten zwarten strik om den rechterarm, opende de deur.

Zonder zelfs naar de reden van zijn komst te vragen, wenkte de bediende een tweeden knecht, die Raffles voorging naar de groote slaapkamer op de tweede verdieping.

Toen Raffles daar binnentrad, bevond er zich

een half dozijn bezoekers, allen in het zwart gekleed.

De vrouw des huizes voerde een fluisterend gesprek met hen.

Zij was buitengewoon bleek en haar oogen straalden van een zonderlingen gloed.

Midden in de kamer stond een groot praalbed, waarop het lichaam van den doode rustte.

De beide armen waren over de borst gekruist.

Aan het voeteneinde van het ledikant knielden twee zusters die onophoudelijk gebeden prevelden.

Raffles trad op Bianca Rimalto toe, aan wie hij bij een vroegere gelegenheid, op een bal in het paleis van den Italiaanschen gezant, was voorgesteld.

De schoone vrouw scheen eenigszins verbaasd te zijn, dat zij den lord zag binnentreden, maar zij richtte niettemin eenige zachte woorden van dank over zijn komst tot hem.

Daarna wendde zij zich weder tot de personen met wie zij in gesprek was geweest, en Raffles was nu in staat ongemerkt naar het praalbed te schrijden, omgeven door een krans van groote kaarsen, die een tamelijk helder licht over den doode verspreidden.

De zachte preveling der beide zusters duurde nog steeds voort.

Zij hadden het hoofd, door een groote kap omgeven, dicht op de gevouwen handen gebogen en sloegen geen acht op hetgeen er rondom haar voorviel.

Raffles sloeg een onderzoekenden blik op het gelaat van den doode.

Er viel echter volstrekt niets aan op te merken.

Het was even rustig als op het oogenblik, dat hij en Charles het in de door de maan verlichte serre op den vloer hadden zien liggen.

Van het gelaat gleed zijn blik naar de kruislings over elkaar gelegde handen.

Plotseling boog hij zich nog dieper voorover. Een klein diepzwart vlekje aan den buitenkant van de rechterhand had zijn aandacht getrokken.

Dadelijk richtte hij zich weder overeind.

Op zijn gelaat viel voor een onverschilligen toeschouwer niets te bemerken, maar er verscheen een eigenaardige glans in zijn oogen, die aan degenen, die hem kenden, zeker niet onopgemerkt zou zijn gebleven.

Langzaam wendde hij zich van het praalbed af, liep eenige keeren het vertrek op en neer en richtte enkele woorden tot eenige pas binnengekomen bezoekers, onder wie hij twee of drie bekenden had ontdekt.

Daarop trad hij weder op de vrouw des huizes toe, richtte eenige goedgekozen woorden tot haar, maakte een diepe buiging en verliet weder het vertrek.

Zoodra hij de deur achter zich gesloten had, wendde hij zich langzaam om en staarde naar het wigelakte paneel van de deur, alsof hij daarachter zeer vreemde dingen aanschouwde.

Een zonderling verachtelijke glimlach krulde zijn dunne lippen.

Hij schudde langzaam het hoofd, mompelde in zich zelf:

— Het is toch altijd en overal weer: „cherchez la femme!”

Hij daalde de trap weder af, en werd in de vestibule ontvangen door den bediende, die met een diepe buiging de straatdeur voor hem opende.

Toen hij in de frissche buitenlucht was gekomen, nam hij den hoed af en streek zich met de hand over het voorhoofd, of hij daar een pijnlijke gedachte wilde verdrijven.

Toen schudde hij krachtig het hoofd, zette met een energiek gebaar zijn hoed weder op zijn hoofd en stapte op de auto toe, die hem nog steeds wachtte.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES STELT BELANG IN DE GESCHIEDENIS.

— Henderson, rijd zoo spoedig je kunt naar de Windsor Club! riep Raffles zijn chauffeur toe, voor hij instapte.

De chauffeur tikte aan zijn pet en weder vloog de auto vooruit.

Binnen tien minuten was het prachtige gebouw van de club, een der deftigste van geheel Londen en waarvan lord William Aberdeen vice-president was, bereikt.

— Nu zou ik maar naar huis rijden, Henderson, zeide Raffles, nadat hij uit de auto was ge-

sprongen, maar houd je gereed, opdat je op mijn eerste telefonisch bevel weder bij mij kunt komen.

— Tot uw orders, mylord! zeide Henderson.

De auto reed weg en Raffles trad de vestibule van het clubgebouw binnen, waar de portier hem met den grootsten eerbied ontving.

— Zijn er veel leden, Hudson? vroeg Raffles.

— Een tiental, mylord! antwoordde de man.

— Heb je mijnheer Bertini soms gezien?

— Als ik mij niet vergis, is mijnheer Bertini

ongeveer een half uur geleden de trap opgegaan, mylord!

— Ik dank je, Hudson.

Raffles steeg de prachtig gebeeldhouwde trap op, die naar de eerste verdieping voerde, gaf zijn overgoed aan den toesnellenden bediende en trad de groote conversatiezaal binnen, waar zich op dat vroege uur van den dag nog maar slechts een dozijn leden bevond.

Dicht bij het raam in een gemakkelijken stoel zat Francesco Bertini.

Hij had een nummer van de „Times” voor zich en scheen daar met groote aandacht in te lezen, ofschoon zijn blik telkens als zoekend door de zaal dwaalde.

Raffles trad op een klein groepje heeren toe dat dicht bij het raam gezeten was en nam bij hen plaats.

— Gij zijt vroeg, mylord! riep een der leden vroolijk uit. Dat is men van u niet gewend.

— Inderdaad, mijne heeren, ik erken dat ik voor mijn doen zeer matineus ben, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan zal waarschijnlijk een ernstige reden u hierheen hebben gelokt? meende een ander.

— Daarin vergist gij u! hernam Raffles. De zaak is, dat ik een onderzoekingsstocht door de stad maak en dat louter het toeval mij in de buurt van de club heeft gevoerd, en ik kon toen den lust niet weerstaan even naar boven te loopen. Gij weet dat mijn vriend zich op een van mijn landgoederen bevindt — en zoo komt het, dat ik mij een weinig verveel!

— Een onderzoekingsstocht, zegt gij, mylord? riep een der leden nieuwsgierig uit. Wat kunt gij wel in een stad als Londen zoeken zonder het onmiddellijk te vinden.

— O, ik verzeker u, dat ik u verscheidene voorwerpen zou kunnen opnoemen, die men zelfs in „de hoofdstad der wereld” niet zou kunnen vinden! merkte Raffles op.

— Zijt gij op zoek naar een echt Arabisch paard, mylord?

— O, neen, ik heb er twee van het zuiverste ras en daarmee ben ik ruimschoots tevreden!

— Dan naar een diamant?

— Ook dat niet! Ik geloof, dat mijn verzameling vrijwel voltallig is, al wil ik wel bekennen, dat een collectie edelstenen eigenlijk nooit compleet mag worden genoemd.

— Gij verzamelt toch hoop ik geen postzegels? riep de vrager met komischen schrik uit.

— Neen! Geef u verder geen moeite, mijn waarde graaf! Ik zocht eenvoudig naar een boek.

— Een boek! herhaalde de spreker van zoo-even. Het moet dan wel een bijzonder boek zijn, als gij het hier in Londen niet kunt vinden.

— Ja, het is tamelijk zeldzaam! hernam Raffles. Gij weet misschien dat ik een tamelijk volledige verzameling bezit over de Italiaansche

geschiedenis tijdens de middeleeuwen. Dit tijdperk heeft mij steeds de grootste belangstelling ingeboezemd. Geen land heeft juist in dat tijdperk zooveel schoons en merkwaardigs voortgebracht, als Italië.

— En wat kan dan wel het werk zijn, datu ontbreekt?

— De geschiedenis der Borgia's, die door een Florentijnschen monnik moet zijn geschreven en waarvan zelfs nog het manuscript moet bestaan....

Francesco Bertini liet langzaam de „Times” zakken, waarachter hij tot dusverre verborgen had gezeten en twee koolzwarte oogen staarden over den bovenrand den Grooten Onbekende aan.

Raffles wendde dadelijk zijn blik af en vervolgde op onverschilligen toon:

— Gij moet weten, dat ik juist de geschiedenis van dezen persoon uiterst belangwekkend heb gevonden. Het is u natuurlijk allen bekend, dat aan den naam der Borgia's het begrip van moord, diefstal en bloedschande verbonden is. Ik behoef u zeker niet te zeggen, hoe iedereen die op een middagmaal bij Paolo Borgia genood werd, zijn testament liet maken, daar de kansen van zijn terugkeer bitter klein waren.

— Maar als gij over de Borgia's iets wilt vernemen, mylord, dan hebt gij niets anders te doen, dan u tot mijn vriend Francesco Bertini te wenden.

— Hoe dat zoo? vroeg Raffles verbaasd.

— Wel, ik zou het hem niet graag voor de voeten werpen, maar hij is geboortig uit een geslacht dat in zeer nauwe familierelatie met de Borgia's heeft gestaan.

— Is dat zoo, mijnheer Bertini? vroeg Raffles, die zich nu direct tot den Italiaan wendde, wiens zwarte oogen van over zijn blad nog steeds van den een naar den ander dwaalden.

— Ik zie niet in, waarom ik het zou ontkennen, mylord! antwoordde Bertini op kalmen toon. Inderdaad — de Bertinis zijn volle neven van Paolo Borgia geweest.

— Maar dat is zeer belangwekkend! riep Raffles. Dan zijt gij om zoo te zeggen een historische bezienswaardigheid.

— Zeide ik het u niet! riep de jonge graaf, die zooeven het woord gevoerd had, vroolijk uit, en Bertini kan dat met bewijzen staven, want ik zelf heb in zijn huis de stukken gezien, die nog uit het begin der zestiende eeuw dateren. En bovendien bezit hij een aantal prachtige Italiaansche wapens: degens, stiletten, pieken en rapieren, die menig wapenverzamelaar hem zou benijden.

— Maar weet gij wel, dat gij mij werkelijk nieuwsgierig maakt! riep Raffles uit. Ik wist in het geheel niet, dat mijnheer Bertini ook al tot het groote leger der verzamelaars behoort.

De Italiaan stond op, legde de „Times”

naast zich op de tafel, kwam op Raffles toe en boog hoffelijk.

— Mylord, het spreekt vanzelf, dat deze woorden van u voor mij voldoende zijn, om u uit te noodigen mijn verzameling en mijn boeken te komen zien, waarvan graaf Dixly misschien in wel wat overdreven woorden gewaagt. En in ieder geval moet ik u reeds dit zeggen, dat gij bij mij tevergeefs het manuscript van den Florentijnschen monnik zult vinden. Ik heb zelf reeds veel moeite gedaan om dat werk in mijn bezit te krijgen, zonder dat het mij tot dusverre gelukt is.

— Mijnheer Bertini, gij weet, dat ik niet van mooie woorden en plichtplegingen houd, zeide Raffles, terwijl hij eveneens opstond, ik neem uw uitnoodiging van harte gaarne aan en ik zou niets liever willen dan er zoo spoedig mogelijk gebruik van te maken.

— Dat kunt gij op het oogenblik, als gij wilt! zeide de Italiaan.

— Zeer gaarne, mijnheer Bertini, ten minste wanneer mijn bezoek u niet lastig is.

— Volstrekt niet! Alleen zult gij er u in moeten schikken, dat gij mijn woning een weinig in wanorde zult vinden — ik ben namelijk reeds begonnen mijn koffers te pakken.

— Wat zegt gij daar, Bertini! riep graaf Dixly verwonderd uit. Gaat gij vertrekken? En daar hebt gij ons niets van gezegd?

— Ik was juist van plan u deze weinig gewichtige mededeeling te doen, mijnheer! hernam Bertini. Een zeer groote bankzaak, die ik mij niet wil laten ontsnappen, roept mij voor eenige maanden buiten Londen en zelfs buiten Engeland.

— Dan ben ik tot mijn geluk dus juist bijtijds gekomen! zeide Raffles.

Er lag volstrekt niets bijzonders in deze woorden.

En toch keken de gitzwarte oogen van den Italiaan zijne lordschap weder met denzelfden duisteren blik aan, dien Raffles zooeven had opgevangen.

— Gij zult toch zeker een afscheidsfeest geven, Bertini? riep graaf Dixly uit.

— Dat kan ik u niet beloven! antwoordde Bertini, terwijl een zonderlinge glimlach om zijne dunne lippen kwam spelen. Ik ben tot uw dienst mylord, zoo wendde hij zich nu tot Raffles.

Deze boog zwiigend en de beide mannen verlieten, na afscheid van de leden te hebben genomen, de conversatiezaal.

Zij trokken hun goed in de vestiaire aan en begaven zich naar de vestibule.

— Mijn auto, beval Bertini op korten toon tot den portier die kwam toelopen.

De man liep haastig naar zijn loge terug en telefoneerde naar de garage van de club, waar de auto's van de leden gestald konden worden.

Vijf minuten later reed een fraaie automobiel voor de deur van het clubgebouw.

De beide heeren stapten in en spoedig liep hun gesprek over verschillende voorvallen en zaken uit den bloeitijd der Venetiaansche republiek.

Bertini bleek een zeer ontwikkeld en beschaafd man te zijn, die uitstekend op de hoogte was met de geschiedenis van zijn land en vooral van haar kunst.

Binnen een kwartier stond de auto voor het huis in de Grosvenorstreet stil, hetwelk Raffles eenige uren geleden van uit de bar bespionneerd had.

Een huisknecht, die het getoeter van de auto waarschijnlijk herkend had, kwam toelopen en opende het hek van den kleinen voortuin.

De beide heeren liepen over het tuinpad en gingen naar binnen.

Zelfs de verwende smaak van Raffles was aangenaam getroffen door de fraaie voorwerpen van kunst, die zijn oogen hier overal aantroffen.

De vestibule was behangen met prachtige gobelins uit de veertiende en de vijftiende eeuw en aan den voet van de eikenhouten trap stond een prachtige copie van de Venus van Milo.

De beide heeren bestegen de trap, die door een dikken Smyrna looper bedekt was en bereikten zoo de eerste verdieping, waar Bertini de deur opende van een ruim vertrek, dat aan de straat gelegen was en dat blijkbaar als een klein museum was ingericht, ofschoon het tegelijkertijd als rookkamer dienst kon doen.

Langs de wanden stonden verscheidene eikenhouten vitrines, onder welke glazen dek-sels verschillende voortbrengselen uit het tijdperk der Italiaansche Renaissance prijken.

Er waren daar prachtig gesneden camaeën, gouden en bronzen munten, filigraanwerk uit Florence, zijden weefsels uit Genua, glaswerk uit Venetië en voorts een prachtige verzameling wapens door de meest beroemde zwaardvegers van Italië vervaardigd.

In een andere vitrine lagen, zorgvuldig weggesloten, een aantal zeer oude boeken, waarvan een gedeelte nog met de hand geschreven was.

Raffles was als kenner spoedig in diepe aandacht voor al dit fraais verzonken en vergat bijna het doel waarom hij hier was gekomen.

— Gij hebt waarlijk een bij uitstek fraaie verzameling, mijnheer Bertini, riep hij eindelijk uit. Men zou hier een dag kunnen zoek brengen, zonder zich ook maar een minuut te vervelen.

Plotseling stond hij stil voor een kleine, fraai gesneden kast, waarin zich ongeveer twaalf oude ringen van verschillenden vorm bevonden.

Deze waren alle op een kleine met fluweel bekleede pen gestoken.

Het scherpe oog van Raffles had onmiddellijk gezien, dat al deze pennen bezet waren, op één na.

Hij liep echter dadelijk verder, daar hij, zonder zelfs op te zien gevoelde, dat Francesco Bertini zijn zwarte oogen geen oogenblik van hem afwendde.

Langzaam wandelde hij het geheele vertrek rond, stond nog even stil voor een collectie zeer oude legpenningen, bewonderde een prachtig doek van Botticelli en wendde zich toen met een buiging tot zijn gastheer:

— Mijn waarde heer Bertini, ik ben u zeer verplicht voor de bezichtiging van uw werkelijk onovertreffbare verzameling! Gij zijt een benijdenswaardig man; ik geloof niet, dat u iets ontbreekt!

— Misschien niet — misschien wel, antwoordde Bertini op drogen toon.

— Gij leent natuurlijk nooit iets van die boel uit?

— Zelfs aan mijn besten vriend niet, mylord!

— Maar zou men hier niet eens een blik in een van de prachtige boeken uit gindsche kast mogen slaan?

— Niet anders dan in mijn bijzijn, mylord. Gij zijt zelf verzamelaar en gij zult weten met welk een naijverige liefde wij onze schatten beschermen. Zeg mij slechts over welk onderwerp gij een dier boeken zoudt willen raadplegen.

— Wel, dat kunt gij reeds weten, mijn waarde Bertini! riep Raffles op vroolijken toon uit. Ik zocht naar het werk van den Florentijnschen monnik.

— Dat bezit ik niet, zooals u weet.

— Dat is waar, maar ofschoon dat niet te vinden schijnt te zijn, zie ik daarginds toch een paar hoogstbelangwekkende boeken uit de zestiende eeuw, die handelen over.... de bekende maaltijden der Borgia's. Gij weet wat ik bedoel?

— Gij wilt zeker spreken van hun vergiftigden wijn, mylord? vroeg Bertini, die met zijn rug naar zijn bezoeker toestond en schijnbaar vol aandacht een fraai gesneden hoornen beeldje beschouwde.

— Ja, juist mijn waarde Bertini, daar stel ik zeer veel belang in. Trouwens bezaten de Borgia's nog veel meer middelen om iemand uit den weg te ruimen, naar gij wel zult weten.

— Inderdaad mylord! dat weet ik, klonk de stem van Bertini, die zich nog steeds niet had ongewend.

— Zij maakten veel gebruik van vergiftigde dolken en andere voorwerpen! Bijvoorbeeld — om medeminnars uit den weg te ruimen.

Nu verliepen er wel tien seconden, waaraan geen einde scheen te komen, toen Bertini langzaam antwoordde:

— Ook dat is mij bekend, mylord.

— Nu, ik wil u nu niet langer ophouden, mijn waarde. Vóór uw vertrek hebt gij misschien nog wel eenige oogenblikken voor mij.

— Ongetwijfeld, mylord, maar gij zult u moeten haasten, want ik denk reeds overmorgen te vertrekken.

— Ik denk stellig van uw uitnoodiging gebruik te maken, en nu vaarwel, ik heb reeds te lang van uw vriendelijkheid misbruik gemaakt.

Raffles trad op den Italiaan toe en reikte hem de hand.

De vingers die hij in de zijne voelde, waren klam en koud als ijs.

Het gelaat van den Italiaan was zenuwachtig vertrokken.

Hij geleidde zijn bezoeker naar de deur en nam met een zwijgende buiging afscheid.

Raffles daalde langzaam de trap af en keek, toen hij beneden was gekomen, nog eens om.

— Ik zal mij moeten haasten! mompelde hij in zich zelf. Anders glipt hij mij door de vingers.

HOOFDSTUK V.

DE RING DER BORGIA'S.

Raffles verliet haastig het huis van den Italiaan, sprong in de eerste de beste huurauto en liet zich naar huis rijden.

Hij telefoneerde dadelijk om Henderson en zeide tot den chauffeur, toen deze was binnengegetreden:

— Het zal een drukke dag voor je worden,

Henderson. Heb je je niet eens afgevraagd, waar mijnheer Brand is?

— Zeker heb ik dat, mylord.

— Waarom heb je er mij dan niet naar gevraagd?

— Omdat u mij dat niet bevolen had, mylord!

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Daarin herken ik je weer, zeide hij. Nu dan, Henderson, mijnheer Charles Brand zit in de gevangenis.

— Wat zegt gij daar, mylord? riep de brave chauffeur verschrikt uit. Maar dan moeten wij hem onmiddellijk gaan bevrijden.

— Dat zal minder gemakkelijk gaan dan je wel denkt, Henderson! zeide Raffles glimlachend. Met geweld is ditmaal niets te bereiken. Wij moeten integendeel zeer voorzichtig te werk gaan, daar niemand ook maar een oogenblik mag vermoeden, dat mijnheer Brand dezelfde persoon is als degene, die lord Aberdeen's onafscheidelijke metgezel is.

— Maar wij zullen toch in ieder geval niet rusten, voor wij mijnheer Brand weder bij ons zien, nietwaar, mylord? riep de trouwe kerel uit, terwijl zijn oogen fonkelden.

— Wees maar gerust, Henderson! Ik verzeker je, dat onze vriend reeds morgen hier is!

— Kan ik daarbij niet helpen, mylord?

— Alleen door goed op te letten, zoodat je ieder oogenblik tot mijn beschikking kunt zijn!

— Dat beloof ik u, mylord! Ik zal zorgen, dat gij desnoods alle auto's tegelijk kunt gebruiken!

— Begin dan maar met de snelste gereed te maken, zeide Raffles lachend. En vertel mij eens, of je den bediende van den Italiaan Francesco Bertini kent?

— Hij is wel eens hier geweest met een boodschap van zijn meester, mylord. Hij is een tamelijk groote man, reeds grijzend, met grijze oogen en heel langzaam in zijn bewegingen. Ik heb mij wel eens afgevraagd, hoe een Italiaan zoo'n afgemeten, stijven bediende om zich heen kon dulden!

— Je hebt dat goed opgemerkt, Henderson! Je zoudt hem dus herkennen, wanneer je hem bijvoorbeeld op straat ontmoette?

— Op het eerste gezicht, mylord!

— Zooveel te beter! Want wij moeten dien man hebben! Ik bedoel dat wij ons van zijn persoon moeten meester maken!

— Uitstekend, mylord! zeide Henderson even kalm als wanneer zijn meester hem zou hebben gezegd, dat hij een brief moest posten!

— Het spreekt van zelf, dat hem geen leed mag geschieden. De man is totaal onschuldig, maar ik vrees dat dit niet van zijn meester kan worden gezegd. En daarom is het noodig, dat ik den bediende tijdelijk aan de circulatie onttrek, begrijp je?

Om de waarheid te zeggen, begreep de brave chauffeur er weinig of niets van, maar daar hij alles wat zijn meester deed, van te voren als welgedaan beschouwde, knikte hij slechts even met het hoofd.

Raffles trad op een kast toe en nam er een doos uit, die hij opende.

Zij bevatte een groot aantal pruiken.

Hij nam er een van hoogblonde kleur uit, en paste die den chauffeur op.

— De pruik zal er toe bijdragen, je voorkomen te veranderen, Henderson! Het is namelijk volstrekt niet noodig, dat men ons herkent. Dat zou zelfs zeer gevaarlijk zijn! Neem verder een auto zonder herkenningsteeken, voor de zekerheid, ofschoon ik hoop, dat wij den bediende van den Italiaan zullen kunnen ontvoeren, zonder dat het opvalt; met een weinig handigheid komen wij een heel eind!

— Moet het overdag gebeuren, mylord?

— Nu dadelijk, Henderson!

— En waar vangen wij dien snuiter dan op, als ik vragen mag?

— Ik zal goed vermomd in een wijnhuis aan den overkant gaan zitten en de deur in het oog houden.

Zoodra hij naar buiten komt, volg ik hem op den voet. Jij moet met de auto in de buurt wachten, die gelukkig zeer deftig en stil is. Een der portieren moet openstaan, aan den kant van de straat. Ik zal den bediende staande houden en hem iets vragen. Dan kom je dadelijk te hulp, grijpt hem beet en duwt hem in de auto. Tegen jouw verbazende kracht is hij natuurlijk niet opgewassen en zoodra hij binnen is, druk je hem een doek op den mond. Ik zelf zal de auto besturen en naar de plek brengen, die ik heb uitgekozen. Je bindt den man onder-tusschen, en daarna laat je de gordijntjes neder, zoodat hij den weg niet kan zien, dien wij volgen.

— Uitstekend, mylord!

— Behandel hem echter zoo zacht mogelijk! Bedenk, dat hij een oud man is, en niets met de zaak te maken heeft! Het gaat mij genoeg aan het hart, dat ik hem aldus moet behandelen, maar ik zie geen anderen weg!

— Ik beloof het u, mylord!

— Ga dan maar en kom dadelijk met de auto voor, als ik je door de telefoon waarschuw.

Henderson verliet het vertrek en Raffles begon zich zorgvuldig te vermommen.

Spoedig was hij geheel onkenbaar.

Hij stak zich vervolgens in een deftige livrei, en riep Henderson door de huistelefoon.

Eenige minuten later stond de auto voor de deur.

Raffles verliet de villa door de kleine tuindeur, die in de geheel verlaten zijstraat uitkwam en liep om de villa heen naar de voorzijde.

Hij nam naast Henderson plaats en snel reed de auto weg.

Binnen enkele minuten was de Grosvenor-street bereikt en op den hoek van Drury Lane liet Raffles de auto stil houden.

Hij wisselde zacht eenige woorden met Henderson en stapte toen vlug naar het wijn-

huis, waar hij dienzelfden morgen achter de ramen op de loer had gezeten, terwijl Henderson het zich op zijn zetel gemakkelijk maakte, daar hij wel voorzag, dat het een langdurige geschiedenis zou worden.

Niemand in de bar herkende Raffles ook maar een oogenblik, zoo uitstekend was hij vermomd. Ook nu echter werd hij weder met achterdochtige blikken opgenomen, daar het wijnhuis gewoonlijk slechts door een deftig en rijk publiek bezocht werd.

Een flinke fooi aan den kellner, die hem bediende, bracht dezen echter op het vermoeden, dat de gewaande livreibediende waarschijnlijk een hoog lot uit de loterij had getrokken en niemand bemoeide zich verder met hem.

Raffles ging zoo dicht mogelijk bij een der ramen zitten en hield de deur van het huis aan de overzijde van de straat voortdurend in het oog.

Het was een onaangenaam, de zenuwen martelend, werk, maar Raffles droeg het gelaten en met vreugde, daar hij het deed voor den eenigen man ter wereld, die hem steeds een waar en trouw vriend was geweest.

Thans, nu hij Charles nog slechts een dag missen moest, gevoelde hij hoezeer hij zich aan hem gehecht had en welk een groote plaats deze door zijn schrandereheid en onverstoorbare vroolijkheid en zijn aanhankelijke trouw in zijn hart had ingenomen, dat hij geheel verstijfd en bevroren waande.

Bijna een vol uur verstreek.

Maar met het geduld van een kat bleef Raffles op zijn post.

En ten slotte zou dat geduld beloond worden.

De deur van het huis van den Italiaan ging open en een oude bediende verscheen met een kleine tasch in de hand.

Hij trok de deur dicht en liep met langzame schreden het tuinpad af.

Nog had hij het hek niet geopend, of Raffles betaalde snel zijn vertering en verliet het wijnhuis.

Hij kwam op straat op hetzelfde oogenblik, dat de bediende het hek geopend had.

Henderson bleek een goed opmerker te zijn geweest, de bediende van Francesco Bertini was inderdaad zeer langzaam en traag in zijn bewegingen.

Dat hij geen Italiaan was, kon men reeds op verren afstand aan hem zien.

De man stapte langzaam over het trottoir door en Raffles droeg zorg, slechts op eenige meters afstand achter hem te blijven.

Op een tiental meters van den hoek van Drury Lane, stond de auto te wachten.

Zooals Raffles gezegd had, stond het portier aan de straatzijde open.

Nauwelijks zag Henderson den bediende en daarachter zijn meester aankomen, of hij stapte

van den wagen en nam naast het open portier plaats.

Er bevonden zich slechts weinig voorbijgangers in deze deftige en stille zijstraat.

Het oogenblik om te handelen was gekomen.

Vlak naast de auto haalde Raffles den bediende in.

Hij tikte den man op den schouder en deze draaide zich verbaasd om, zoodat hij met zijn rug naar de auto gekeerd stond.

— Wat wilt gij van mij? vroeg de bediende, terwijl hij zijn gewaanden collega van het hoofd tot de voeten opnam.

— Ik wilde u slechts vragen of gij in dienst zijt van mijnheer Francesco Bertini!

— Dat ben ik zeker, maar wat raakt u dat?

— O, het raakt mij misschien meer dan gij wel denkt!

Terwijl hij dit zeide, wierp Raffles zijn chauffeur een veelbeteekenenden en snellen blik toe.

Henderson liet geen oogenblik verloren gaan.

Hij deed een stap naar voren, greep den niets vermoedenden bediende met zijn ijzersterke armen om het middel en tilde hem in de auto met niet meer moeite, dan wanneer het een klein kind geweest ware.

Raffles wachtte zelfs niet tot het portier weder gesloten was, zette den motor aan, sprong op de auto en haalde den hefboom over, zoodat de wagen als een stormwind voortsnelde.

Dit alles had zeker geen vijf seconden geduurd.

Misschien hadden twee of drie voorbijgangers het voorval gezien, maar indien dit al zoo ware, konden zij het toch onmogelijk beletten.

Ten eerste hadden zij er den tijd niet toe, en ten tweede waren zij letterlijk versteend van verbazing over het ongehoorde feit, dat men in de wereldstad op klaarlichten dag een volwassen man durfde ontvoeren.

Hoe het zij, de auto reed ongehinderd de Grosvenorstreet uit, snelde de Drury Lane in en hield na vijf minuten, na in zeer snelle vaart te hebben gereden, in het midden van een donkeren overwelfden doorgang stil, die van de straat naar de ruime binnenplaats van een groote huur-kazerne leidde.

In het midden van deze gang bevond zich een deur, die Raffles snel met een grooten huissleutel opende.

Op hetzelfde oogenblik deed Henderson het portier van de auto open en de beide mannen geleidden den totaal versuften bediende naar binnen.

Daar fluisterde Raffles:

— Rijdt nu maar snel weer weg, Henderson, stal de auto in een garage in de buurt en kom dan dadelijk weder terug, om op onzen vriend te passen. Ik zal hem wel naar boven brengen.

Henderson antwoordde niet, maar eenige seconden later bewees het luid getoeter van den

auto-hoorn Raffles, dat zijn bevelen waren opgevolgd.

Het huis waarin zij zich thans bevonden, scheen geheel verlaten te zijn.

Nergens deed zich eenig geluid hooren.

Het was dan ook een der huizen in Londen, welke Raffles reeds jarenlang in eigendom of gehuurd had, om in gevallen als deze, of wanneer hij achtervolgd werd, te kunnen gebruiken.

Hij nam den ouden bediende onder den arm en zeide op zachten, bemoedigenden toon:

— Mijn goede vriend, gij behoeft geen oogenblik bevreesd te zijn, dat u eenig leed zal geschieden. Wij gaan nu een trap op. Grijp de leuning met uw linkerhand — ik zal u den weg wel wijzen, aanstonds moogt gij den blinddoek weder afdoen. En ik herhaal u nogmaals, dat gij volstrekt niets te vreezen hebt. Integendeel hoop ik u met eenige goudstukken voor dit zoo onaangename avontuur schadeloos te stellen.

De bediende mompelde eenige onverstaanbare woorden in zich zelf, maar besteeg toch zonder tegenstribbelen de trap, geholpen door Raffles.

Op de eerste verdieping gekomen, opende Raffles de deur van een zoo goed als geheel ongemeubeld vertrek.

Er bevond zich daar niets dan een ruw houten tafel en eenige stoelen, terwijl er aan den muur een kleine spiegel hing.

Raffles geleidde den bediende naar een stoel en liet hem plaats nemen.

Daarop maakte hij den blinddoek los, ont-knoopte het touw, waarmede de armen van den bediende op zijn rug gebonden waren en nam toen tegenover hem plaats.

De bediende keek onthutst in het rond.

Daarop vestigde hij zijn verbaasde oogen op Raffles en vroeg op zachten toon:

— Zoudt gij mij nu eens eindelijk willen zeggen, mijnheer, wat gij met mij voor hebt? En wat uw doel wel kan zijn, met het ontvoeren van een eenvoudig man als ik ben?

— Mijn waarde vriend, het zou mij te ver voeren, als ik in den breedte op uw vragen wilde antwoorden, zeide Raffles glimlachend; in het kort komt het hierop neer: Ik heb niets anders met u voor, dan u eenige uren hier gevangen te houden! En het doel van uw ontvoering is slechts u verwijderd te houden van een plaats, waar ik zelf aanstonds denk te handelen. Ik geef u de verzekering dat ik mij daarbij slechts door overwegingen laat leiden, die zeker uw goedkeuring zouden wegdragen, als ik ze u mededeelde, — hetgeen ik echter tot mijn spijt niet doen mag.

De bediende had met toenemende verbazing naar deze woorden geluisterd.

En nu zeide hij op ongerusten toon:

— Maar mijn meester zal mij missen, mijnheer!

— Maak u daarover maar niet ongerust! hernam Raffles glimlachend. Nu moet ik u nog slechts den raad geven, volstrekt geen poging te doen om hier te ontsnappen, want daardoor zoudt gij mijn plannen kunnen dwarsboomen, en gij moet weten, dat gij met iemand te doen hebt, die zich dat niet straffeloos laat welgevallen. En antwoordt mij nu kort op de volgende vragen: Hoe komt gij het huis in de Grosvenorstreet weder binnen?

— Met den huissleutel, mijnheer!

— Geef mij dien!

De bediende aarzelde, maar een blik op het vastberaden gelaat van den man tegenover hem, scheen voldoende te zijn, om die aarzeling te overwinnen.

Hij stak zijn hand in den zak en haalde er langzaam een sleutel uit, dien hij voor zich op tafel nederlegde.

Raffles liet hem snel in zijn zak glijden en vervolgde:

— Is er een groot dienstpersoneel in het huis van uw meester, Bertini?

— Het is integendeel zeer klein, mijnheer! Behalve ik, bevindt er zich nog slechts een bottelier. Gij zult wel weten, dat mijnheer Bertini niet getrouwd is — niet meer tenminste.

— Ik wist het niet, maar ik dank u voor uw inlichting. Is uw meester op het oogenblik thuis?

— Hij was thuis toen ik heenging.

— Dank u! Meer behoef ik niet te weten!

— Maar gij moet mij zeggen wat gij voornemens zijt, mijnheer! kreet nu de bediende op angstigen toon. Gij kunt onmogelijk iets goeds in den zin hebben!

— Het zal u wel vreemd in de ooren klinken, mijn goede man, en toch kan ik het tegendeel verzekeren! Misschien is het niet goed in de algemeene beteekenis van het woord, maar het is in ieder geval rechtvaardig. Zeg mij eens, — zijt gij allang in dienst van Francesco Bertini?

— Twee maanden, mijnheer!

— Dat is al zeer kort! Dan kan ik het u ook niet kwalijk nemen, dat gij hem volstrekt niet kent!

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt. Raffles stond op en riep met gedempte stem:

— Zijt gij daar, James?

— Ja, mijnheer! antwoordde de stem van Henderson, die zijn meester nooit anders noemde, wanneer hij zich in avonturen als deze had gestoken.

Raffles trad op de deur toe en draaide den sleutel om. Henderson trad binnen.

— Gij zult dezen man hier goed in het oog houden en beletten, dat hij tracht te ontvluchten, terwijl ik afwezig ben!

— Goed, mijnheer! antwoordde Henderson eenvoudig.

Raffles trad nu op een kast toe en nam er een doos uit, die hij voor zich op de tafel plaatste.

Hij opende haar en haalde er een aantal pruiken, benevens een kistje met verschillende middelen om zijn gelaat te veranderen, uit.

Daarop zette hij den spiegel voor zich neder, ontdeed zich van zijn livrei-jas, en begon zich met zorg te grimeeren, waarbij hij het gelaat van den ouden bediende als model nam.

Na een half uur ingespannen arbeid geleeke zijn gezicht zoodanig op dat van den gevangene, dat deze een uitroep van verbazing, ja van schrik niet kon weerhouden.

— Gij moet de duivel in eigen persoon zijn! riep hij verschrikt uit.

— Misschien scheelt het niet veel! zeide Raffles op schamperen toon. Sommige lieden meenen inderdaad dat ik Satan in eigen persoon ben!

Hij vergeleek de livrei-jas, met die van den bediende en kwam tot de ontdekking, dat het verschil zoo gering was, dat het bijna niet opviel.

— Het toeval heeft gewild, dat mijn livrei evenals de uwe groen is met dof gouden knopen, mijn vriend, zeide hij, terwijl hij zijn jas weder aantrok. En nu blijft mij niet anders over, dan u slechts tot wat geduld te manen! En daar kan ik nog aan toevoegen, dat gij tevergeefs zoudt trachten dezen man hier uit te hooren.

Hij wees met uitgestrekte wijsvinger op Henderson, die onbeweeglijk in een der hoeken van het vertrek stond.

— Want ik zeg u, dat gij even goed zoudt kunnen probeeren, deze tafel hier aan het praten te krijgen! vervolgde Raffles.

Daarop wendde hij zich tot den chauffeur en zeide op zachten toon:

— Je kent het consigne, James! Wachten tot ik terug kom en dezen man in geen geval laten ontkomen. En hoe minder hij praat, des te beter het zal zijn!

— Daarvoor behoeft gij niet bevreesd te zijn, mijnheer! antwoordde de chauffeur. Als de oude heer lust heeft in praten, moet hij het weten, maar ik kan hem nu reeds de verzekering geven, dat ik alleen over politieke onderwerpen spreek!

— Zoo is het goed! hernam Raffles lachend.

Hij greep de pet van den bediende en zette die op.

Daarop nam hij de handtasch en vroeg:

— Wat waart gij voornemens te gaan doen?

— Ik moest eenvoudig een en ander voor de keuken inslaan, mijnheer!

— Uw meester dineert dus vaak thuis? vroeg Raffles verbaasd.

— Vroeger zelden of nooit mijnheer, maar...

De oude man keek op en zag den Grooten Onbekende schuw aan.

— Waarom gaat gij niet voort? vroeg Raffles, terwijl hij zijn grijze oogen strak op het gelaat van den ander vestigde. Ik weet het immers toch wel! Uw meester ontvangt wel eens damesbezoek, althans in de laatste dagen.

De bediende boog het hoofd en antwoordde niet.

Raffles haalde de schouders op, wierp Henderson nog een veelbeteekenenden blik toe en verliet het vertrek.

Hij daalde de trap af, ging de smalle huisdeur uit en had spoedig de straat bereikt, zonder dat iemand hem had opgemerkt.

Snel liep hij naar de Grosvenorstreet, maar zoodra hij deze bereikt had, nam hij den tragen, slenterenden gang van den ouden bediende aan.

Voor het hek van het huis van den Italiaan gekomen, vergewiste hij zich nog eens, of hij zijn revolvers niet vergeten had en evenmin zijn bos loopers, die hij tersluiks in zijn zak had laten glijden en daarop trad hij onbeschroomd binnen.

Hij liep het tuinpad over, opende de huisdeur en stond nu in de fraaie vestibule, die hij reeds goed kende.

De omstandigheid dat hij Bertini reeds een bezoek had gebracht, kwam hem nu uitstekend te stade.

Hij liep de trap op en liep op de bovenste trede bijna den Italiaan regelrecht in de armen.

— Gij zijt vrij lang uitgebleven, Henri! zeide Bertini op scherpen toon.

— Ik heb lang in de winkels moeten wachten, sir! antwoordde de gewaande bediende nederig, terwijl hij langs den Italiaan schoof, om ruimte voor hem te maken.

Deze daalde de trap verder af, terwijl Raffles de gang uitliep en zijn tasch met verschillende levensmiddelen, die hij onderweg had ingeslagen in de keuken ging brengen, waar een Fransche kok druk bezig was voor het fornuis.

In een zonderling koeterwaals, dat noch zuiver-Engelsch, noch Fransch was, ging de kok tegen den gewaanden bediende te keer, en griste hem daarop de tasch uit de hand.

Raffles verwijderde zich brommend.

Hij begaf zich nu naar het dienvertrek, waar hij den bottelier aantrof, een kleine, rijzige man, van omstreeks veertig jaar, wien het was aan te zien, dat hij den wijnkelder van zijn meester alle eer aandeed.

— Goed dat gij terug zijt, Henri! zeide de bottelier.

— Hoe dat zoo? vroeg Raffles onnoozel.

— Gij moet de boekenkast van mijnheer opruimen, en alle boeken netjes in de kist stapelen, die ik reeds heb klaargezet.

— Het blijft er dus bij, dat wij overmorgen vertrekken? vroeg Raffles.

— Dat schijnt zoo! Mijnheer schijnt erge haast te hebben!

— Maar ik vind het zeer onaangenaam! riep de gewaande bediende uit. Ik reis niet gaarne!

— Maar dat behoeft gij toch ook immers niet! riep de bottelier verbaasd uit, terwijl hij Raffles verwonderd aankeek. Mijnheer heeft u immers ontslagen. Zijt gij dat dan nu al vergeten?

Raffles begreep dat hij zich versproken had en nam zich voor niet meer te zeggen, dan volstrekt noodzakelijk was.

Hij prevelde eenige onverstaanbare woorden en verliet het vertrek, om zich naar de kamer te begeven, waar zich de kostbare boeken van den Italiaan bevonden.

De deuren van de boekenkasten waren geopend en in het midden van het vertrek stond een groote houten kist, waar reeds met zorg eenige kostbare deelen waren opgestapeld.

Raffles begon langzaam en voorzichtig de boeken uit de kast te nemen en die in de kist te pakken.

Onwillekeurig las hij alle titels.

En plotseling werd zijn aandacht getroffen door het opschrift van een zeer oud in perkament gebonden boek: „Het vergif der Italianen in de middeleeuwen”!

Een bladwijzer stak tusschen de bladzijden.

Raffles sloeg de aangewezen pagina op.

Hier begon een hoofdstuk, dat luidde: „De ring der Borgia's.”

Raffles begon te lezen.

En naarmate hij las werd zijn aandacht hoe langer hoe meer geboeid door het verhaal van de tallooze middelen welke de Italianen in de middeleeuwen toepasten om degenen, die hen in den weg stonden, te dooden.

Al lezend was hij naar een stoel bij het raam gegaan en had daarop plaats genomen.

Zoo was hij in de lezing van het boek verdiept, dat hij niet hoorde dat de kamerdeur zacht geopend werd en er iemand binnentrad.

Hij keek pas verschrikt op, toen hij de scherpe stem van den Italiaan hoorde zeggen:

— Gij houdt er een zonderlinge opvatting van uw plicht op na, Henri! Denkt gij dat gij mij niet meer behoeft te dienen, omdat ik je ontslagen heb?

Raffles was onthutst opgestaan en mompelde eenige woorden van verontschuldiging.

Francesco Bertini trad op hem toe en nam hem het boek uit de handen.

— Gij schijnt er een bijzondere voorkeur op na te houden! zeide de Italiaan, terwijl hij zijn donkere oogen op den bediende vestigde, die met gekromden rug bevend voor hem stond.

— Inderdaad sir.... hakkelde de bediende,

— En gij schijnt ook zeer sterk in de vreemde talen te zijn! vervolgde de Italiaan. Ik heb

nooit gehoord, dat Engelsche bedienden Italiaansch konden lezen, en nog wel het Italiaansch uit de middeleeuwen.

— Mijn moeder was een Italiaansche, sir! stotterde de man in het livreipak.

De Italiaan antwoordde niet, maar wierp het boek in de openstaande kist.

— Als zij dat waarlijk was, dan hadt gij wel wat meer vurigheid van haar mogen erven, meer vlugheid. Gij treuzelt op een bijzondere wijze, Henri, en ik heb veel lust om je op staanden voet heen te zenden!

Raffles gevoelde dat er een gevaarlijk oogenblik genaderd was.

Maar gelukkig begaf hem zijn tooneelspelers-talent geen oogenblik.

— Doet u dat niet, sir! zeide hij op zachten toon, terwijl hij den Italiaan een smeekenden blik toewierp, dat zou mij zeer benadeelen bij het zoeken van een nieuwe betrekking.

— Het is goed! hernam Bertini op ruwen toon. Maak dan maar wat voort.

Raffles begon weder met het inpakken der boeken.

Maar hij volgde ondertusschen met aandacht alles wat de Italiaan deed.

Deze stond even stil tusschen de beide ramen en scheen besluiteloos wat te doen.

Toen draaide hij zich op zijn hielen om, wierp een blik op den bediende, die in het spiegeland glas van de kast al zijn bewegingen had gevolgd, ofschoon hij met zijn rug naar hem toestond en trad zijn slaapkamer binnen.

Even later kwam hij er weder uit met zijn overjas over den arm en zijn hoed op.

— Ik ga uit, Henri! riep hij den bediende toe. Als er soms bezoek voor mij mocht komen, kunt gij zeggen, dat ik om zes uur stellig weder terug ben, misschien reeds eerder.

— Ik zal het zeggen, sir! antwoordde Raffles op bedeesden toon.

Zwaaiend met zijn wandelstok, verliet Francesco Bertini het vertrek.

Raffles luisterde of zijn voetstappen over de gang en langs de trappen wegstierven.

Toen hij niets meer hoorde, snelde hij vlug naar de deur en opende die op een kier.

Hij hoorde hoe Bertini den bottelier op korten toon eenige bevelen gaf, die in verband stonden met het middagmaal van dien dag.

Daarop werd de buitendeur geopend en met een harden slag weder toegeworpen.

Raffles snelde de gang in, opende de deur van de voorkamer, liep naar het raam, knielde er voor neder en keek door een kier van het gordijn naar buiten.

Voor het hek stond de fraaie auto van den Italiaan stil.

Hij zag hoe deze eenige woorden met den chauffeur wisselde, toen in den wagen stapte en snel wegreed.

Met een zegevierend glimlachje richtte Raffles zich overeind.

Hij trad de museumkamer weder binnen, sloot de deur en keek rond.

— Wat deed onze vriend wel voor hij wegging? mompelde hij in zichzelf. Hij stond voor dien kleinen dam tusschen de beide ramen en aarzelde blijkbaar wat hij doen zou, terwijl hij den blik op het behang gevestigd hield. Waarom deed hij dat? Omdat hij mij blijkbaar wintrouwde en niet zeker wist, of hij een zeker voorwerp zou laten waar het is, of ergens anders zou opbergen! Ik geloof dus, mijn waarde Raffles, dat Francesco Bertini zelf je arbeid aanzienlijk vergemakkelijkt heeft! Door een soort instinct gedreven, is hij, evenals alle misdadigers doen, blijven stilstaan en nadenken voor de plek die met zijn misdaad in nauw verband staat.

Raffles trad op den smallen dam tusschen de beide vensters, en keek met de grootste aandacht naar het behang.

Bij het eerste gezicht was er volstrekt niets aan te zien en pas na een nauwkeurig onderzoek vond Raffles een zeer klein gaatje, in het midden van een der figuren van het behang.

— Dat is waarschijnlijk de opening van een zeer klein slot, mompelde hij, daar zullen wij misschien onze loopers eens op moeten probeeren, want natuurlijk draagt hij het sleuteltje bij zich.

Hij haalde een bos fijne instrumenten uit zijn zak en begon geduldig te werken.

Hij moest een dozijn loopers beproeven, voor hij het slot kon omdraaien.

Maar toen sprong ook een klein deurtje van zelf open en blikte Raffles in een kleinkastje, waarin een sierlijk bewerkte zilveren doos stond.

Hij nam er het voorwerp uit en trachtte het te openen, maar opnieuw moesten zijn loopers te hulp komen.

Eindelijk sprong het deksel open.

Raffles kon nauwelijks een kreet van voldoening onderdrukken.

Op een laagje watten lag een zware gouden ring van zonderlingen vorm.

Met de grootste voorzichtigheid lichtte Raffles het sieraad uit de doos.

Hij trad er mede naar het raam en bekeek het nauwkeurig door een vergrootglas.

Hij stiet een lichten kreet van voldoening en zegepraal uit.

— Ik dacht het wel! mompelde hij.

Hij bracht den ring nog dicht bij zijn oogen en draaide hem langzaam in het rond.

— Het is een prachtig stukje goudsmeedkunst en tegelijkertijd is het een doodelijk wapen! zeide hij op zachten toon tot zich zelf. De ring is geheel hol en als ik dit kleine gouden plaatje terzijde schuif, zie ik een kleine opening,

waardoor degeen, die zich van den ring bediende, een hoeveelheid van een zeer doodelijk vergift kon druppelen. Hier aan de voorzijde zie ik een zeer klein puntje, dat er als een soort doorn uitziet. Die doorn is hol, en werkte juist als de vergifttand van een brilslang. Wanneer degeen, die den ring droeg, zijn doodsvijand krachtig de hand schudde, dan drong deze doorn een millimeter diep in het vleesch van den tegenstander en hij was onherroepelijk ten doode opgeschreven! Het vreeselijk vergift had zijn werking gedaan.

Hij drukte voorzichtig in het dunne gedeelte van den ring en nu verscheen er aan het uiteinde van den doorn een uiterst fijn druppeltje van een glashelder vocht....

— Het ding schijnt zijn gevaarlijkheid nog lang niet te hebben verloren, mompelde Raffles, terwijl hij den ring vol afschuw bekeek. En over den aard van het vergift behoef ik ook niet in het onzekere te verkeerren.

Francesco Bertini heeft het middel ongetwijfeld gevonden in een van de boeken, die van geslacht tot geslacht in zijn familie bewaard zijn gebleven.

Ja, iemand, die van de Borgia's afstamt moet wel zeer goed op de hoogte zijn van alle vergiften.

Hij legde den ring weder in de doos, sloot haar zorgvuldig en liet haar in zijn zak glijden.

Daarop sloot hij weder het deurtje van het geheime vak en keek in het vertrek rond.

Hij trad op een prachtig bewerkte schrijftafel toe, die dicht bij het raam stond en begon haar zonder eenig gewetensbezwaar te onderzoeken met een handigheid en een raadselachtige vlugheid, die hij door zijn jarenlange praktijk verkregen had.

Spoedig had hij een geheime lade ontdekt, waarvan hij den inhoud haastig begon na te zien.

— Minnebrieven, mompelde hij, terwijl er een minachtende glimlach om zijn dunne lippen speelde. Stapels minnebrieven — en natuurlijk van haar! Van Bianca Rimalto, de treurende weduwe van den bankier!

Raffles liet zich op een stoel vallen en dacht na.

— Zou zij van de misdaad afgeweten hebben? zoo vervolgde hij zijn alleenspraak. Neen, dat lijkt mij bijna onmogelijk! Een vrouw kan sterke zenuwen hebben, maar dat zij rustig zou slapen, terwijl op eenigen afstand haar minnaar een moord pleegt, en nog wel op haar eigen man, dat is al zeer onwaarschijnlijk! Maar niettemin moet Bertini toch zeer spoedig gezegd hebben, wat er gebeurd is! Waarom zou zij anders zoo halsstarrig volhouden, dat zij Charles herkend heeft als een der inbrekers, terwijl dat toch beslist onmogelijk is!

Hij stond weder op en bromde:

— Ik zal een paar van die minnebrieven bij mij steken, kwaad kan het in ieder geval niet en als stukken van overtuiging zijn zij van onberekenbare waarde voor mij — en ook voor de ezelachtige politie, die nog steeds in het duister schijnt te tasten!

Hij deed alle brieven, op een paar na, weder in de geheime lade, sloot deze en vervolgde zijn onderzoek.

In een klein ijzeren kistje, dat evenmin bestand was tegen zijn loopers, vond hij een groot aantal bankbiljetten.

Hij bekeek de cijfers, vergeleek die met een lijstje, dat hij uit zijn zak haalde, en dat hij denzelfden dag uit de „Times” had geknipt, en bromde: Die naneef van Lucretia Borgia schijnt dus niet alleen vermoord, maar ook gestolen te hebben. Maar laat ik hem nu nog niet veroordelen, misschien heeft hij dit slechts gedaan, om des te eerder aan een inbraak te doen gelooven.

Hij stak een paar van de bankbiljetten bij zich, sloot het kistje weder en zette het op zijn plaats.

Nogmaals wierp hij een onderzoekenden blik in het vertrek en haalde toen diep adem.

— Ik geloof nu wel, dat ik voldoende bewijzen heb, om Charles onmiddellijk in vrijheid te stellen, zeide hij. Mijn vriend Bertini heeft zijn plan tot vluchten een dag te laat opgemaakt, hij had reeds weg moeten zijn.

Snel bracht hij het geheele vertrek weder in orde, stapelde met verbazende vlugheid een aantal boeken in de kisten en sloot deze.

Daarop begaf hij zich naar het dienvertrek, waar hij den bottelier vond, die aan een klein tafeltje was gezeten, met een flesch port voor zich, die hij reeds duchtig scheen te hebben aangesproken, naar de vuurroode kleur van zijn reukorgaan te oordeelen.

— Wel Henri! riep hij op luidruchtigen toon, ben je al wat opgeschoten?

— Ik ben al klaar! hier zijn de sleutels van de kist.

— Zou je die dan niet zelf aan mijnheer geven?

— Neen! Ik gevoel mij zeer onlekker, want ik heb te hard gewerkt! Ik ga een uur rondloopen.

— Maar als mijnheer naar je vraagt?

— Welnu, dan kun je hem zeggen, dat ik ziek ben geworden. Ik zal zorgen, dat ik over een uur weer terug ben.

— Kan ik dat aan mijnheer zeggen? vroeg de bottelier.

— Als hij er naar vraagt, zeker! Ik verzeker je, voor er een uur verlopen is, ben ik hier weer terug.

Als de bottelier minder dronken was geweest, zou hij waarschijnlijk getroffen zijn door den

blik van zegepraal in de schitterende oogen van den gewaanden bediende.

Maar hij schonk zich juist op dat oogenblik een nieuw glas port in en had nergens anders aandacht voor.

Raffles verliet het huis, hij sprong in een auto en liet zich snel weder naar het huis rijden, waar Henderson den bediende nog steeds bewaakte.

De jonge man slaakte een kreet van vreugde, toen hij zijn meester weder zag binnentreden.

— U is snel teruggekomen, mijnheer, riep de chauffeur verheugd uit. Mag ik u vragen of alles goed afgelopen is?

— Voortreffelijk, mijn waarde Henderson. En heeft onze goede vriend hier een poging tot ontvluchten gewaagd?

— Neen, mijnheer, hij is zoo zacht als een lam geweest en heeft zelfs wat geslapen!

Raffles trad op den ouden bediende toe en legde hem de hand op den schouder.

— Ik heb je eenige onaangename oogenblikken berokkend, goede vriend, maar ik herhaal je, dat ik het goed zal maken! En nu mag ik je wel zeggen, dat je mij geholpen hebt een vreeselijke misdaad aan het licht te brengen.

— Wat zegt gij daar, mijnheer! riep de oude bediende uit, terwijl hij opstond en Raffles met groote oogen aanstaarde.

— Het is zoo! Je zult toch wel gehoord hebben van den moord op den Italiaanschen bankier Giulielmo Rimalto?

— Ja zeker mijnheer! antwoordde de oude man, terwijl hij doodsbleek werd en achteruit wankelde, als door een vreeselijk voorgevoel aangegrepen.

— Welnu, weet je wie de moordenaar is? De oude bediende zweeg.

Eindelijk mompelde hij nauwelijks verstaanbaar.

— Ik weet het niet, mijnheer!

— De moordenaar van Giulielmo Rimalto is.... je meester, Francesco Bertini.

Als door een knotsslag getroffen, viel de oude bediende weder op zijn stoel neder.

Hij greep in de grijze haren en steunde:

— Dat ik dit op mijn ouden dag moest beleven!

— Oude vriend, de smaad van deze misdaad komt immers niet op jouw hoofd neer! zeide Raffles vriendelijk. En zeg mij nu eens of gij in den laatsten tijd niets bijzonders aan uw meester gevonden hebt.

— Mijnheer was altijd zeer ruw en onvriendelijk! Maar in den laatsten tijd werd hij er ook nog zeer onrustig bij. Soms kon hij een uur lang onbeweeglijk voor zich uit staren en dan sprong hij plotseling op en riep om champagne of port en sloot zich daarmee in zijn kamer op! Als hij er weder uitkwam — waren wij allen bang voor hem.

— Kun je mij ook zeggen, hoe laat je meester eergisteren nacht is thuisgekomen?

— Omstreeks drie uur, mijnheer!

— Ik dank je!

— En nu nog één vraag: is er hedenmorgen... een vrouw bij je meester op bezoek geweest?

De oude man knikte zwijgend.

— Ik wist het zelf wel, hernam Raffles. Zij was echter zeer zwaar gesluierd. Heb je haar herkend?

Weer knikte de oude bediende en mompelde toen op doffen toon:

— Ik heb haar gelaat een ondeelbaar oogenblik kunnen zien — het was mevrouw Rimalto.

— Zou je dat voor den rechter durven bezweren?

— Als het moet — zeker!

— Dan weet ik genoeg! zeide Raffles.

Hij liep snel naar de kast toe, opende deze en haalde er een uniform van inspecteur van politie uit.

Terwijl hij zich snel begon te verkleeden, riep hij tot Henderson:

— Daarginds hangt nog een agenten-uniform James, doe die snel aan.

— Zooals gij beveelt, mijnheer! antwoordde Henderson, terwijl hij de uniform over zijn eigen kleederen aanschoot en den helm van blauw laken vastgespte.

Binnen een kwartier was de gedaanteverwisseling voltooid.

Stom van verbazing zag de oude bediende nu in plaats van zijn evenbeeld een inspecteur van politie in keurige uniform voor zich.

Raffles liet in een van zijn zakken de doos met den vreeselijken ring, de minnebrieven en de gestolen bankbiljetten glijden en stak een revolver en een paar handboeien in zijn anderen zak.

Toen zeide hij tot den ouden bediende:

— Nu komt het zwaarste gedeelte van uw taak! Gij moet mij vergezellen naar het huis van uw meester!

— Kunt gij mij dat niet besparen, mijnheer? riep de grijsaard verschrikt uit.

— O, ik zal u voorloopig niet confronteeren met den moordenaar! Maar ik moet voor mijn eigen veiligheid zorgen. Gij zult natuurlijk wel begrepen hebben, dat ik mij niet slechts door menschlievende overwegingen laat leiden. Bovendien hecht ik er zeer aan, dat gij volstrekt niet weet, waar wij u gevangen hebben gehouden. Ik zal u dus weder moeten blinddoeken en gij behoeft verder niets anders te doen dan u in het dienvertrek op te houden; als ik u noodig heb, zal ik u wel roepen. En ik behoeft u zeker niet te zeggen, dat gij mij niet moogt verraden — want ik ben gewoon degenen, die mij verkoopen, op vreeselijke wijze te straffen.

De oude man keek den Grooten Onbekende met schuwe oogen aan en boog het hoofd.

— Doe met mij wat gij wilt, mijnheer! fluisterde hij. Wie gij ook zijn moogt, gij wilt een moordenaar straffen en ik moet u dus helpen!

— Zoo mag ik het hooren! riep Raffles uit. James, ga de auto halen en wacht ons beneden.

— Maar zal men mij de auto wel afgeven, nu ik als politie-agent gekleed ben, mijnheer? riep de chauffeur.

— Gij hebt toch hoop ik mijn naam niet genoemd! riep Raffles ongerust uit.

— Ik heb er geen seconde aan gedacht, mijnheer! antwoordde Henderson.

— Heb je het nummer van de auto veranderd, zooals ik je gezegd heb?

— Ook dat, mijnheer!

— Welnu, dan is immers alles in orde! riep Raffles opgelucht uit. Je geeft eenvoudig het nummerbewijs aan den autoverhuurder terug en zegt dat de auto gestolen was of iets dergelijks. Ga nu maar!

Henderson snelde weg en Raffles bond opnieuw een doek voor de oogen van den ouden bediende, die blijkbaar geheel versuft was.

Hij geleidde hem daarop, na alle geheime deuren en kasten weder zorgvuldig te hebben gesloten, behoedzaam de trap af en opende de straatdeur.

Op datzelfde oogenblik klonk het geluid van den auto-hoorn, die den doorrit binnenreed, omdraaide en vlak voor de deur stilhield.

Snel sloot Raffles de deur en geleidde den bediende naar de auto, waarvan Henderson het portier reeds geopend had.

Raffles wisselde fluisterend eenige woorden met den chauffeur en nam toen naast den bediende plaats.

De auto reed weg.

Met opzet reed Henderson eenige straten om, zoodat het later voor den gevangene onmogelijk zou zijn om zich den afgelegden weg te herinneren.

Op eenige passen afstand van de bar, tegenover het huis van Bertini, hield de auto stil.

Raffles had den bediende den blinddoek afgenomen en beiden traden nu het wijnhuis binnen, terwijl Henderson de auto een vijftigtal meters achteruit reed, zoodat zij van de villa uit niet meer te zien was.

Verwonderd en verschrikt kwam de gérant van het wijnhuis toelopen, bij het zien van den inspecteur.

— Komt gij iets in mijn inrichting zoeken, mijnheer? vroeg de man ongerust.

— Volstrekt niet, mijn waarde heer! antwoordde Raffles glimlachend, ik wensch uw wijnhuis alleen slechts te gebruiken als een soort hoofdkwartier. Het gaat hier om een zeer ernstig misdrijf. Gij hebt toch een telefoon?

— Welzeker, mijnheer de inspecteur, daar naast het buffet zult gij er een vinden.

Raffles trad op het toestel toe en nam den hoorn van den haak.

Hij riep een klein naburig politie-posthuis op en riep:

— Gij spreekt met inspecteur Hobson. Ik heb onmiddellijk vier mannen noodig. De moordenaar van bankier Rimalto is ontdekt! Neen, vier is meer dan voldoende. Ik verwacht u binnen tien minuten in het wijnhuis, Grosvenorstreet No. 23. Wapen u!

Daarop hing hij den hoorn weder aan den haak en wachtte kalm de komst der politie-agenten af.

Hij had voor het raam plaats genomen en hield de villa van den Italiaan zorgvuldig in het oog.

Wat den ouden bediende betreft, deze zat zwijgend en ineengedoken in een hoek en scheen van de geheele zaak nog niet veel te begrijpen.

Er waren nauwelijks tien minuten verlopen of de deur ging open.

Vier krachtig gebouwde agenten traden de bar binnen. Een hunner, een brigadier, trad snel op Raffles toe, salueerde op militaire wijze en zeide:

— Hier zijn zij, inspecteur!

Raffles haalde verlicht adem.

Weliswaar had hij den naam opgegeven van een inspecteur wiens wijk op eenige uren afstand van deze buurt was gelegen, maar toch had hij het gevaar geloopt, dat een der agenten bij toeval den echten Hobson kende, en misschien eenig wantrouwen zou koesteren.

— Het verheugt me dat je zoo gauw bent gekomen, brigadier! zeide de gewaande inspecteur op vriendelijken toon. Ben je gewapend, zooals ik gezegd heb?

— Ja, inspecteur, alle mannen hebben hun revolver in hun zak. En ik heb zelf een paar boeien bij mij!

— Zij kunnen te pas komen, brigadier, maar ik ben anders zelf ook voorzien, zeide Raffles. En laten wij nu maar spoedig gaan, want anders kon de vogel wel eens gevlogen zijn.

— Waar moeten wij heen, als ik vragen mag, inspecteur?

— Naar dat huis aan de overzijde!

— Maar daar woont mijnheer Bertini!

— Dat weet ik zeer goed! antwoordde Raffles kalm; Francesco Bertini is de moordenaar van Giulio Rimalto!

De brigadier deinsde verschrikt achteruit en zette groote oogen op.

— Het is ongelooflijk, bracht hij met moeite uit.

— En toch is het waar!

Raffles klopte op zijn zak en vervolgde:

— Hier heb ik eenige bewijzen, die den Italiaan zullen verpletteren, en laat ons nu maar op weg gaan.

Raffles wendde zich nu tot den ouden bediende en zeide fluisterend tot hem, zoodat de brigadier hem niet verstaan kon:

— Ik heb nu je diensten niet meer noodig, goede vriend! Mocht ge later eens in armelijke omstandigheden verkeerden, doordat gij niet zoo spoedig een nieuwe betrekking hebt kunnen krijgen, dan zal ik voor u zorgen! Gij behoeft dan slechts uw naam en uw adres op te geven aan den portier van de Windsor-Club.

Tegelijkertijd stak Raffles zijn hand in den zak en haalde er een bankbiljet van tien pond sterling uit, hetgeen hij den verbaasden en verheugden bediende in de hand drukte.

Deze stamelde eenige woorden van dank en verliet de bar.

Raffles kon door het raam zien, hoe hij de deur geopend had.

De vier agenten volgden den gewaanden inspecteur en staken snel de straat over.

In een oogenblik had Raffles het hek met behulp van een zijner loopers geopend.

De brigadier was misschien wel eenigszins verbaasd over deze wijze van doen, maar hij wachtte zich wel eenige aanmerkingen te maken.

Dit alles had slechts weinig seconden geduurd.

De vijf mannen liepen het tuinpad over en stonden nu voor de huisdeur.

Raffles belde aan, terwijl hij de agenten beval zich zoo dicht mogelijk tegen den muur te dringen, zoodat men hen vanuit de ramen niet kon zien, daar er een soort luifel boven de deur was aangebracht.

Na eenige minuten wachters werd de deur geopend door den bottelier.

De man had blijkbaar zijn flesch port geheel geledigd, want hij kon zich ternauwernood op de been houden.

Raffles zette zijn voet tusschen de deur, die slechts op een kier werd geopend en duwde deze geheel open.

De bottelier keek den binnentredenden inspecteur verschrikt en verbaasd met zijn waterige oogen aan en hakte:

— Wat moet gij hier, mijnheer?

— Dat zult gij aanstonds hooren! zeide Raffles, terwijl hij een blik om zich heen wierp.

In de marmeren gang van de vestibule zag hij twee koffers staan. Bertini was dus zeker voornemens nog dienzelfden dag op de vlucht te gaan.

— Ik wil uw meester spreken, zeide hij, terwijl hij de vier agenten wenkte om binnen te komen.

Maar op hetzelfde oogenblik ging er achter in de vestibule een deur open. Francesco Bertini verscheen.

Zijn gelaat was zeer bleek.

Hij was in reistoilet gekleed en droeg een kleine tasch in de hand.

Hij had den binnentredenden inspecteur blijkbaar nog niet gezien en deed eenige stappen naar voren.

Maar nauwelijks had hij de uniformen van de politie-beambten ontwaard, of hij stond stil en bracht wankelend de hand aan het voorhoofd.

Maar het volgend oogenblik had hij zich hersteld.

Hij keerde zich om en stormde als bezeten de trap op.

— Volg mij, mannen! riep Raffles met heldere bevende stem.

Op zijn beurt vloog hij de trap op, gevolgd door de vier agenten, die hem nauwelijks konden bijhouden.

Boven in het huis klonk het geluid van deuren die geopend en weder dichtgeworpen werden.

Zonder zich op de andere verdiepingen op te houden, vlogen de agenten, door Raffles aangevoerd, alle trappen op totdat zij de zolder-verdieping bereikt hadden.

Daar stond Raffles stil en beval aan een van de agenten:

— Gaat gij weder snel naar beneden, loop om het huis heen en zie goed toe, of er zich ook ergens een brandladder bevindt! Ik vermoed dat onze man voornemens is op die wijze te ontvluchten.

De agent sliep snel weder de trappen af.

Raffles en zijn agenten bevonden zich nu aan het begin van de gang, waarop drie deuren uitkwamen.

De twee eersten konden gemakkelijk geopend worden.

Zij gaven ieder toegang tot een klein vertrek, hetwelk blijkbaar voor de bedienden bestemd was geweest.

Raffles trok zijn revolver en opende toen snel alle kasten — zonder resultaat evenwel!

Hij boog zich uit het raam en keek naar beneden, zonder echter iets te zien.

Hij snelde het tweede vertrek door en rukte aan de derde deur, die gesloten bleek te zijn.

Opnieuw haalde Raffles zijn bos loopers te voorschijn en met behulp daarvan had hij spoedig de deur geopend.

De agenten drongen het vertrek binnen, de revolver in de vuist.

Het was echter geheel verlaten.

Het raam was gesloten!

Snel rukte Raffles de twee kasten open, die er zich bevonden.

Er was niets te zien!

— Dat is zeer zonderling! mompelde Raffles. Waar kan de moordenaar gebleven zijn?

Hij klopte op de wanden van de kasten, maar deze gaven een doffen klank.

Ongeduldig trad Raffles weder midden in het geheel kale vertrek en stampvoette van woede op den grond.

Maar plotseling verhelderde zijn gelaat.

Hij stampte nogmaals en vroeg toen aan den brigadier:

— Hoort gij niets?

— Ja zeker, inspecteur! Het klinkt hol als gij zoo op den vloer stampet.

Raffles bukte zich en bekeek de planken van den vloer nauwkeurig.

Spoedig had hij de voegen ontdekt van een luik, dat nauwelijks een halven meter in het vierkant groot was.

Met behulp van een zijner breekijzers wrong hij het luik niet zonder moeite open, dat blijkbaar in beweging werd gebracht door op een electrischen knop te drukken.

Er was echter geen tijd om daar nu naar te zoeken!

Zoodra hij het luik geopend had, slaakte Raffles een kreet van verbazing.

Hij keek in een zeer diepe schacht die met hout bekleed was, en in welker midden zich een stalen mast bevond, zooals men die ook veel in de posthuizen der brandweer aantreft, ten behoeve van het personeel, dat zich bij alarm langs deze masten vliegensvlug naar omlaag kan laten glijden.

— Die schacht loopt door het geheele huis heen! riep de brigadier uit. Onze man is ons ontvlucht, inspecteur!

Raffles antwoordde niet, maar snelde naar het raam, dat hij open duwde.

Hij kon van hieraf de straat voor het huis overzien.

En daar zag hij zoo snel hij kon den moordenaar voortijlen in de richting van de auto, waarbij Henderson de wacht hield.

— Daar gaat hij! schreeuwde Raffles.

Hij bracht twee vingers van de rechterhand aan den mond en stiet een zonderling schril gefluit uit, dat op verren afstand hoorbaar was.

Dadelijk kwam er beweging in den wachtenden chauffeur.

Hij begreep, dat er onraad was, want dan floot zijn meester steeds op deze wijze.

Toen hij den Italiaan zag voortsnelen, werd het hem onmiddellijk duidelijk, dat er iets gebeurd moest zijn, en dat deze man niemand anders kon zijn dan de man die door zijn meester gezocht werd.

Hij trad een weinig terzijde, zoodat de vluchteling hem achter de auto niet kon zien, en liet hem nog eenige schreden naderen.

Toen trad hij snel te voorschijn en voor de moordenaar zich van zijn schrik hersteld had, voelde hij de sterke armen van den chauffeur als twee bankschroeven om zich heen.

Hij worstelde als bezeten om zich vrij te maken, maar hij had even goed kunnen pogen, met het hoofd door een muur te loopen.

Henderson hield hem stevig vast tot Raffles,

die de trappen was afgesneld, hem bereikte en den gevangene de boeien aandeed.

Bertini zag wel in, dat verdere tegenstand nutteloos was, en liet zich gewillig, maar met een gelaat, dat van haat en woede tot onherkenbaar wordens toe vertrokken was, weder naar zijn huis terug brengen, waarvoor zich in dien tijd een tamelijk groote menigte verzameld had.

Raffles beval de agenten, den gevangene naar diens studeerkamer te brengen, teneinde hem een eerste verhoor af te nemen.

Spoedig waren allen in de kamer verzameld.

Raffles had voor de tafel plaats genomen en stalde nu de voorwerpen daarop uit, die hij zelf eenige uren geleden had ontvreemd.

— Francesco Bertini, vroeg hij op ernstigen toon, herkent gij deze voorwerpen? Zij zijn eenige oogenblikken geleden uit dit vertrek gestolen, door een uwer bedienden, die ze mij ter hand heeft gesteld, maar thans de vlucht heeft genomen, daar hij tot geen prijs in deze zaak betrokken wilde worden. Het zou mij echter weinig moeite kosten, hem op te sporen, bedenk dat! Het zou u dus niets geven, te ontkennen! De bewijzen tegen u zijn te veel in aantal en te veelzeggend!

Raffles had de doos geopend en haalde er den ring der Borgia's uit.

— Deze ring bevat een vreeselijk en zeer snel werkend vergift, waarmede gij den bankier, uw vriend en de echtgenoot van uw minnares hebt gedood! Deze bankbiljetten hebt gij gestolen uit de brandkast van den vermoorde! Ten slotte zijn deze brieven u geschreven door de vrouw van uw slachtoffer! Gij zult er wel niet aan denken, te ontkennen tegenover deze overstelpende bewijzen?

De moordenaar haalde diep adem en keek den gewaanden inspecteur met een blik van onuitsprekelijken haat aan.

— Ik beken! mompelde hij eindelijk, bijna onhoorbaar. Maar als het noodlot ooit dien schurk van een Henri in mijn handen brengt....

— Daar is de eerste jaren, zoo ooit, zeer

weinig kans op! zeide Raffles ijskoud.

Daarop nam hij een vel papier uit de schrijfmep die voor hem lag, schreef er eenige woorden aan het adres van den inspecteur Sullivan van Scotland Yard op, deed den ring weder in de doos, pakte een en ander met de grootste zorgvuldigheid in, en overhandigde het pakje aan den brigadier.

— Wees daar zeer voorzichtig mede, en zeg aan mijnheer Sullivan, dat het pakje een vergiftigen ring bevat, die hem zou dooden, wanneer hij hem te ruw aanpakte.

— Gaat gij dan niet met den arrestant mede, mijnheer? vroeg de brigadier verbaasd.

— Ik heb andere dingen te doen! antwoordde Raffles kortaf.

Daarop wendde hij zich weder tot den moordenaar en zeide op ernstigen toon:

— Er zit thans iemand om uwentwille in de gevangenis, die met den moord in het geheel niets uitstaande heeft! Gij kunt uw daad althans voor een zeer klein deel weder goed maken, door de waarheid te zeggen! Brengt hem weg, mannen!

De gevangene liet zich, zonder tegenstand te bieden, wegleiden.

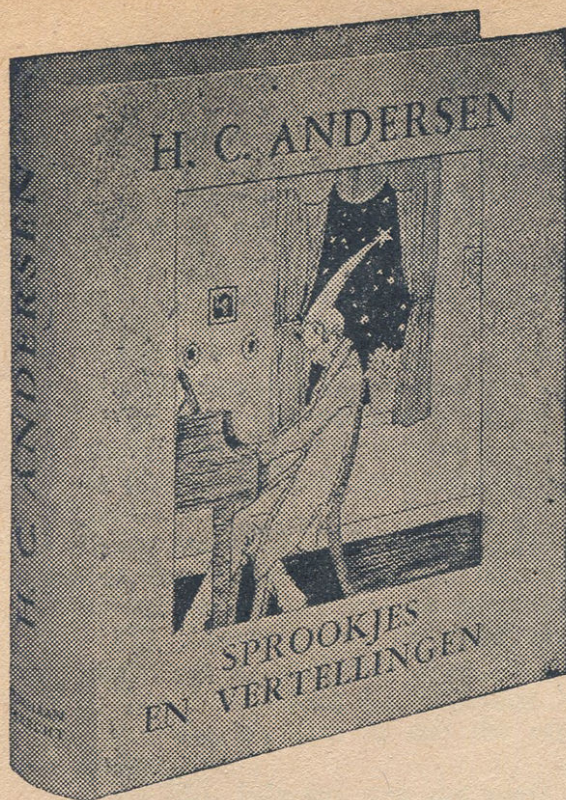
Henderson wachtte naast de auto, die hij tot voor het hek had gereden.

Raffles wisselde snel eenige woorden met hem, waarop de chauffeur zwijgend knikte.

Bertini werd snel in de auto geduwd, en deze snelde weg. Raffles keek den wagen met een zonderlingen glans in zijn oogen na en zuchtte toen als iemand die van een zwaren last bevrijd is.

Zoodra Bertini door de agenten Scotland Yard was binnengebracht, bracht Henderson de auto weder in beweging en was het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen, tot groote verbazing van de ordebewaarders....

Maar nog dienzelfden avond stortte Charles Brand zich met een juichkreet en tranen van dankbaarheid in de oogen in de armen van zijn vriend!

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

